

การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์
โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ย้อนกรมชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

A DESIGN FOR WOMEN OF PARTY WEAR

CONCEPT BY INIDGODYE BANCHIANG UDONTHARI

สำหรับ ปฐิสัตย์

SARAI PATISUT

แฟชั่นนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต
สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ปีการศึกษา 2558

การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์
โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ข้อมุกรามชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

A DESIGN FOR WOMEN OF PARTY WEAR
CONCEPT BY INIDGODYE BANCHIANG UDONTHARI

สำหรับ ปฐิสัตย์

SARAI PATISUT

แฟชั่นนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต
สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ปีการศึกษา 2558

แฟ้ชั้ณนพพนั้

การออกเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้รับ
แรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ย้อนกรม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ชื่อผู้เขียน

นางสาวสาหร่าย ปฏิสตั้ย์

ระดับการศึกษา

ปริญญาเทคโนโลยีบัณฑิต

สาขาวิชา

ออกแบบแฟ้ชั้ณและสิ่งทอ

คณะ

อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟ้ชั้ณ

อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์สัมพันธ์ สุวรรณคีรี

อาจารย์กรชนก บุญทร

คณะกรรมการสอบแฟ้ชั้ณนพพนั้ได้ให้ความเห็นแฟ้ชั้ณนพพนั้ฉบับนี้แล้ว

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์สัมพันธ์ สุวรรณคีรี)

.....กรรมการ
(อาจารย์กรชนก บุญทร)

.....กรรมการ
(อาจารย์จรัสพิมพ์ ว่างเย็น)

.....กรรมการ
(อาจารย์นฤพน ไพศาลตันตึงค์)

วันที่..... เดือนพ.ศ.

แฟ้มนิพนธ์	ออกเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ขอนแก่น ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
ชื่อผู้เขียน	นางสาวสาหร่าย ปฏิสค์ย์
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์สัมภาษณ์ สุวรรณศิริ อาจารย์กรชนก บุญทร
ระดับการศึกษา	ปริญญาเทคโนโลยีบัณฑิต
สาขาวิชา	ออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ
คณะ	อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาและการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ขอนแก่น ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี โดยการใช้แนวคิดในการนำเอาผ้ามัดหมี่ขอนแก่นมาผสมผสานกับเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ตี้แวร์

ผู้ศึกษาใช้เครื่องมือแบบพรรณนาวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ขอนแก่น ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 2 ภาพ โดยวิเคราะห์ลักษณะลวดลายและการใช้สี เพื่อนำผลวิเคราะห์มาประยุกต์ออกแบบเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ตี้แวร์ และวิเคราะห์โครงร่างกรอบนอกของเครื่องปั่นดินเผา ผลการวิเคราะห์พบว่า มีลักษณะคอคอด ความกว้างของปากเท่ากับ หรือน้อยกว่าความลึกของภาชนะ หรือมากกว่าความลึกของภาชนะเล็กน้อย และมีลักษณะกลม มีฐานสูงและเตี้ย ปากผายกว้างเท่าลำตัว คอยาวและคอคอดมาก จึงนำรูปโครงร่างกรอบนอกของเครื่องปั่นดินเผา มาประยุกต์ออกแบบเป็นโครงร่างเงาของเครื่องแต่งกาย

ผลการวิเคราะห์และออกแบบทำให้เกิดการวิเคราะห์ของเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ตี้แวร์รูปแบบใหม่ มีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น แสดงให้เห็นถึงความเป็นเอกลักษณ์มีภาพลักษณ์ที่โดดเด่น สามารถประยุกต์สวมใส่ได้หลากหลายรูปแบบ และเป็นการเพิ่มแนวทางเลือกให้กับกลุ่มผู้สวมใส่เครื่องแต่งกายผ้ามัดหมี่ขอนแก่นรูปแบบปาร์ตี้แวร์

Title	A design for women of street wear inspiration indigo dyed banchiang udonthani
Authors	Miss. Sarai Patisut
Adviser	Mister. Sumpas Suwankiri Miss. Konchanok Boontorn
Degree	Bachelor of Technology
Department	Fashion design and Textile design
Faculty	Industrial Textiles and Fashion Design
Academic year	2558

Abstract

This project aims to study and design the costumes for the ladies form Parma 's software. Get inspired by Mudmee indigo . Ban Chiang, Udon Thani By using the concept of bringing Mudmee indigo combined with a costume party software.

The study used a descriptive analysis of the skeletal frame of five to the analysis applied costume designer style party software. The results showed that Skeletal outline of the pottery is The Isthmus The width of the mouth Or less than the depth of the container . Or slightly greater than the depth of the container . And look round With the high and low Puff mouth as wide as its body Very long neck and neck Therefore, a skeletal outline of the pottery application design is an outline of a shadow outfit.

Analysis and design of an analysis of the costume theme party software. The new format is even more universal . Demonstrates a unique application of a distinctive image can be worn in multiple ways . And increasing alternative for those wearing costumes Mudmee blue pattern party software.

กิตติกรรมประกาศ

ในการจัดทำแฟชันนิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จ ขอขอบพระคุณครอบครัว สำหรับความช่วยเหลือและการสนับสนุนในการทำโครงการ และให้ทั้งกำลังใจและให้คำปรึกษา ทำให้โครงการนี้ประสบความสำเร็จไปได้ด้วยดี

ผู้ศึกษาขอขอบคุณ คุณทองปน ปฏิสัจย์ ที่คอยสนับสนุนทุนการศึกษา ค่อยช่วยเหลือให้คำแนะนำ และเป็นกำลังใจสำคัญที่ผลักดันในการทำงานให้แฟชันนิพนธ์ลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้ศึกษาขอขอบใจ นางสาวชมพูนุช บุญถนัด ที่คอยเพื่อนที่คอยช่วยเหลือในทุกเรื่อง และเป็นທີ່ปรึกษาที่ดีเวลาท้อ

ผู้ศึกษาขอขอบคุณ อาจารย์สัมภานันท์ สุวรรณศิริ ที่รับเป็นประธานกรรมการและคอยให้ความช่วยเหลือ และคำแนะนำ ข้อมูลต่างๆ การเรียบเรียงภาษาที่ใช้ในการทำโครงการฉบับนี้ และเสียสละเวลาในการดูแลการทำโครงการครั้งนี้

ผู้ศึกษาขอขอบคุณ คุณสุนทรีย์ มัญญะหงส์ (และกลุ่มท้อผ้าอ้อมครามชุมชนบ้านเชียง) ที่คอยสอนและให้ความรู้เกี่ยวกับผ้าอ้อมคราม

ผู้ศึกษาขอขอบคุณ โอปป้า ทุกคนที่เป็นกำลังใจให้ตลอดการทำแฟชันนิพนธ์

โครงการนี้ได้รับทุนอุดหนุนงบประมาณจากโครงการส่งเสริมสิ่งประดิษฐ์และนวัตกรรมเพื่อคนรุ่นใหม่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สำหรับ ปฏิสัจย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญภาพ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	2
ที่มาของปัญหา	3
แนวทางการแก้ไขปัญหา	3
ขอบเขตการศึกษาข้อมูล	3
ขอบเขตการออกแบบ	3
ขั้นตอนการดำเนินงาน	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
นิยามคำศัพท์	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ศึกษาลวดลายผ้าทอมัดหมี่ล้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี	6
ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาของ ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี	44
ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ดีแวร์	47
ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหลักการออกแบบเครื่องแต่งกาย	51

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)	
	ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหลักการออกแบบเครื่องแต่งกาย	58
	ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	62
3	วิธีดำเนินโครงการ	
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	63
	การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ	66
	การเก็บรวมข้อมูล	66
	การวิเคราะห์ข้อมูล	66
4	การวิเคราะห์ข้อมูล	
	แบบวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ข้อมคราม ชุนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี	68
	แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสีชมชุนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี	70
	สรุปผลการวิเคราะห์ภาพผ้ามัดหมี่ข้อมคราม ชุนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี	75
	แรงบันดาลใจ	75
	อารมณ์	76
	กลุ่มเป้าหมาย	76
	สรุปเพื่อการออกแบบ	77
	ผลงานการออกแบบ แบบที่ 1	78
	ผลงานการออกแบบ แบบที่ 2	79
	ผลงานการออกแบบ แบบที่ 3	80
	ผลงานการออกแบบ แบบที่ 4	81
	ผลงานการออกแบบ แบบที่ 5	82
	สรุปผลการวิเคราะห์	83

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุปผลและอภิปราย	
วัตถุประสงค์	84
ที่มาของปัญหา	84
แนวทางแก้ปัญหา	84
ขอบเขตการศึกษาข้อมูลด้านเนื้อหา	85
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	85
ผลการวิเคราะห์	85
การอภิปรายผลการศึกษาวิเคราะห์	86
ข้อเสนอแนะ	86
บรรณานุกรม	88
ภาคผนวก	89
ประวัติผู้จัดทำ	102

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 ต้นคราม	9
2 การเก็บเกี่ยวต้นคราม	10
3 ฝักคราม	10
4 เส้นใยฝ้ายข้อมคราม	11
5 การเตรียมเนื้อคราม	13
6 การเตรียมน้ำด่าง	14
7 การก่อบหม้อคราม	16
8 การข้อมคราม	18
9 กั้นฝ้าย กรอหลอด ทอผ้า	21
10 ลายไหมใหญ่บ้านเชียง	22
11 ลายการบินไทย	23
12 ลายไหมกั้นหอย	23
13 ลายขอประยุด - หมากจับหว่าน	24
14 ลายช่อเพชร	24
15 ลายประยุด	25
16 ลายประยุดลายขอ	25
17 ขอคู่	26
18 ลายประยุดของกงคู่	26
19 ขอร้าน	27
20 นกแก้ว	27
21 ลายประยุดสร้างสรรค์	28
22 ลายประยุดลายห้าใจคู่	28
23 ลายกั้นหอยบ้านเชียง	29
24 ลายกงดอกแก้ว	29
25 ลายประยุดลายขอ	30

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
26	ลายดอกขอ	30
27	ลายประยุดกั้นหอย	31
28	ลายเต้า	31
29	ลายกงหมากจับ	32
30	ลายกำไลคู่	32
31	ลายกำไลคู่	33
32	ลายนาครคู่	33
33	ลายจิตหมอน	34
34	ลายหมีโคมกงช่อ	34
35	ลายเลขขา	35
36	ลายขอเอส	35
37	ลายกงขอคู่	36
38	ลายโล่นักรบ	36
39	ลายขอหัวใจ	37
40	ลายห้าใจคู่	37
41	ลายโคมห้า – โคมเจ็ด	38
42	ลายโคมเอื้อย	38
43	ลายหมากจับ	39
44	ลายประยุด	39
45	ลายดอกไม้	40
46	ลายขอใหญ่	40
47	ลายพินปลา	41
49	ลายกงผสม	41
50	ลายขอผสม	42
51	ลายขอคู่	42
52	ลายฟุ้งปลา	43

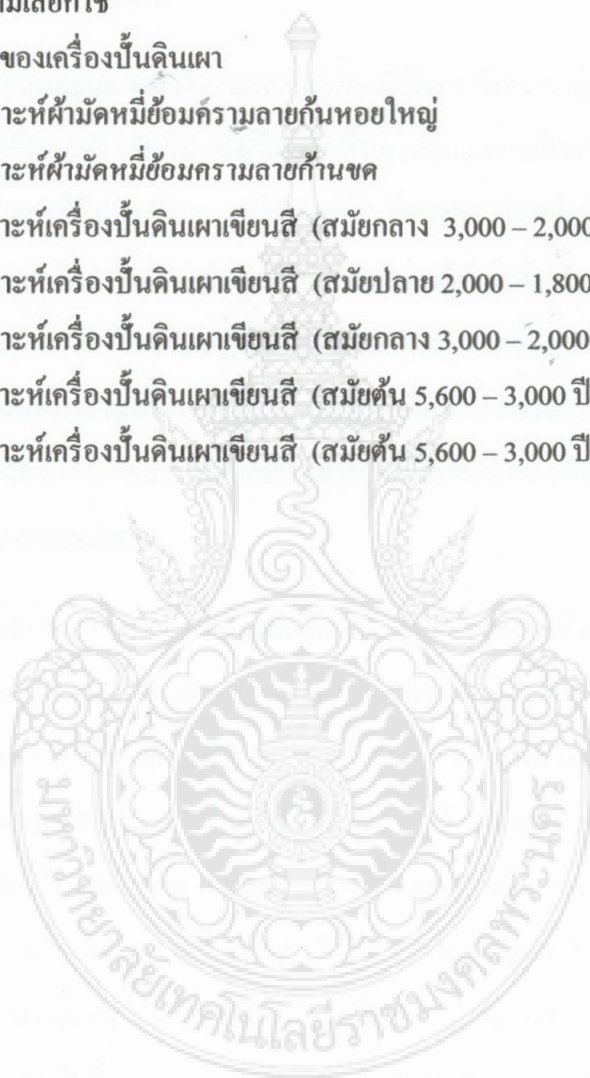

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า	
53	ลายฟุ้งปลา	43
54	ชุดไปงานแบบทางการสำหรับกลางวัน	47
55	ไปงานแบบทางการสำหรับกลางคืน	48
56	ชุดไปงานแบบกึ่งทางการสำหรับกลางวัน	49
57	ชุดไปงานแบบกึ่งทางการสำหรับกลางคืน	50
58	ภาพถ่ายผ้ามัดหมี่ย้อนครามลายก้นหอยใหญ่	68
59	ภาพถ่ายผ้ามัดหมี่ย้อนครามลายก้นขด	69
60	ภาพถ่ายเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยกลาง 3,000 – 2,000 ปี)	67
61	ภาพถ่ายเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยปลาย 2,000 – 1,800 ปี)	68
62	ภาพถ่ายเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยกลาง 3,000 – 2,000 ปี)	69
63	ภาพถ่ายเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยต้น 5,600 – 3,000 ปี)	70
64	ภาพถ่ายเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยปลาย 2,000 – 1,800 ปี)	71
65	แรงบันดาลใจ	75
66	อารมณ์	76
67	การออกแบบเครื่องแต่งกาย ชุดที่ 1	78
68	การออกแบบเครื่องแต่งกาย ชุดที่ 2	79
69	การออกแบบเครื่องแต่งกาย ชุดที่ 3	80
70	การออกแบบเครื่องแต่งกาย ชุดที่ 4	81
71	การออกแบบเครื่องแต่งกาย ชุดที่ 5	82

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ตารางส่วนผสมและสัดส่วนการใช้ของผู้ผลิตผ้าคราม	15
2 เส้นใยที่กลุ่มผลิตภัณฑ์เลือกใช้	17
3 ตารางแสดงช่วงสมัยของเครื่องปั้นดินเผา	46
4 ตารางที่ 1 แบบวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ย้อมครามลายก้นหอยใหญ่	68
5 ตารางที่ 2 แบบวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ย้อมครามลายก้านขด	69
6 ตารางที่ 3 แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยกลาง 3,000 – 2,000 ปี)	70
7 ตารางที่ 4 แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยปลาย 2,000 – 1,800 ปี)	71
8 ตารางที่ 5 แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยกลาง 3,000 – 2,000 ปี)	72
9 ตารางที่ 6 แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยต้น 5,600 – 3,000 ปี)	73
10 ตารางที่ 7 แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยต้น 5,600 – 3,000 ปี)	74

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันกลุ่มชนชาวไทยแต่ละกลุ่มต่างมีสิ่งทอที่งดงาม มีเอกลักษณ์ในด้านการคิดค้น รูปแบบและลวดลายที่แตกต่างกันไป ซึ่งเกิดจากพื้นฐานทางความคิดความเชื่อดั้งเดิม และสภาพแวดล้อมของแต่ละกลุ่มชนที่สืบต่อกันมา งานหัตถกรรมสิ่งทอของไทยจึงนับว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า เป็นดั่งบงชีประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชนในชาติ และยังคงแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางสติปัญญา การค้น การคิด การประดิษฐ์ การแก้ไขปรับปรุงให้มีความเหมาะสมเจาะลงตัวอันเป็นส่วนสำคัญของคำว่า “วัฒนธรรม” งานสิ่งทอในด้านผ้าฝ้ายย้อมครามจังหวัดอุตรดิตถ์นับได้ว่ามีเสน่ห์คุณค่าแก่การสนใจยิ่ง ผ้าทอแต่ละผืนนับได้ว่าเป็นงานศิลปะที่มีความประณีตละเอียดอ่อน เป็นความรู้ความสามารถอันเปี่ยมไปด้วยวิญญูณช่างแห่งบรรพชน

การทำผ้ามัดหมี่ย้อมครามเป็นศิลปะการทอผ้าพื้นเมืองชนิดหนึ่งที่ทำได้โดยการแช่ใบครามสดในน้ำ 1 วัน จึงแยกกากใบครามออก ได้น้ำครามสีเขียวปนฟ้า พอใส่ไม่มีสี เมื่อเติมปูนจำนวนหนึ่ง น้ำครามจะเปลี่ยนเป็นสีเหลือง กวนน้ำครามช้าๆ 2-3 นาที จะเกิดฟองสีน้ำเงินขุ่นวาว กวนแรงๆ ให้ฟองยุบ น้ำครามเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้ม พักน้ำครามไว้หนึ่งคืนจึงรินของเหลวใสสีน้ำตาลชั้นบนทิ้ง เก็บตะกอนเนื้อครามสีน้ำเงินไว้ในโอ่งมังกร สะสมตะกอนเนื้อครามไปเรื่อยๆจนพื้นถาดฝนใบครามมีน้อยจึงหยุดแช่ใบคราม หันไปเตรียมน้ำย้อม โดยนำเนื้อครามผสมน้ำจืดแล้ว ในสัดส่วนที่เหมาะสม บรรจุในโอ่งดินซึ่งเรียกกันว่าหม้อคราม ตักน้ำย้อมจากโอ่งแล้วเทกลับ 4-5 ครั้ง ซึ่งเรียกการทำเช่นนี้ว่าการโจกคราม โจกครามทุกวันทั้งเช้าและเย็น ใช้เวลาประมาณ 15-20 วัน น้ำย้อมจะขุ่นขึ้นสีเหลือง ส่วนในขั้นตอนการสร้างลวดลายจะต้องนำเส้นใยฝ้ายไปค้นลำหมี่ให้ได้ตามจำนวนที่เหมาะสมกับลวดลาย แล้วจึงนำไปจึงเข้ากับโสมหมี่ โดยจะใช้เชือกมัดส่วนที่ไม่ต้องการให้ติดสีเรียกว่า “โอบ” ในอดีตใช้เชือกกล้วยต่อมานิยมใช้เชือกฟางพลาสติก การมัดจะต้องมัดให้แน่นตามลวดลายที่กำหนดไว้แล้วนำไปย้อมสีจากนั้นแตกแดดให้แห้ง เมื่อนำมาแกะเชือกออกจะเห็นส่วนที่มัดไว้ไม่ติดสีที่ย้อม หากต้องการให้ลวดลายมีหลายสีจะต้องมัดโอบอีกหลายครั้งตามความต้องการ ตำแหน่งที่มัดให้เกิดลวดลายนั้นจะต้องอาศัยทักษะเชิงช่างที่ชำนาญและแม่นยำ เพราะช่างมัดหมี่ประเทศไทยไม่ได้มีขีดตำแหน่งลวดลายไว้ก่อนเหมือนประเทศอื่นๆ ตำแหน่งมัดลวดลายจึงต้องอาศัยการจดจำและสั่งสมจากประสบการณ์ ในกระบวนการทอ ช่างมัดหมี่จะต้องระมัดระวัง ทอผ้า

ตามลำดับของหลอดด้ายมัดหมี่ที่ร้อยเรียงลำดับไว้ให้ถูกต้อง และจะต้องใช้ความสามารถในการปรับจำ ลวดลายที่เลื่อมล้ำกันที่เกิดจากกระบวนการย้อมสีให้ออกมาสวยงาม กลวิธีทอผ้าจึงเป็นภูมิปัญญาด้านงานช่างฝีมือดั้งเดิมที่ต้องการอาศัยทักษะเชิงช่างขั้นสูง ลวดลายที่เกิดบนผืนผ้ามัดหมี่ได้ประจักษ์ถึงมรดกทางวัฒนธรรมที่งดงามคู่ประเพณีศิลป์ที่วิจิตรบรรจงลงผืนผ้า อันเปี่ยมไปด้วยคุณค่าที่แสดงออกถึงความเป็นเอกลักษณ์ไทยได้อย่างดี

จากข้อมูลต้นผู้ศึกษาจึงมีแนวคิดที่จะศึกษาเกี่ยวกับผ้าย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี เพื่อเป็นการพัฒนาให้ผ้าย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี มีความทันสมัยและมีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น โดยการสร้างสรรค์ผ่านรูปแบบเครื่องแต่งกายสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ เพื่อให้รูปแบบเครื่องแต่งกายมีความเป็นสากลและเหมาะสมกับยุคสมัย และเป็นการเพิ่มโอกาสให้กับผู้บริโภครุ่นใหม่ที่ชื่นชอบผ้าไทยแต่ต้องการเครื่องแต่งกายที่มีรูปแบบที่แปลกใหม่ มีเอกลักษณ์ และทันสมัยมากยิ่งขึ้น สามารถสวมใส่ได้หลากหลายโอกาส พร้อมทั้งเป็นการประยุกต์ อนุรักษ์ พัฒนาผ้าทอและรูปแบบเครื่องแต่งกายในปัจจุบันให้มีคุณภาพดีขึ้น โดยไม่ลืมที่จะให้ความสำคัญกับเอกลักษณ์ความเป็นไทย เพื่อให้เป็นข้อมูลให้คนรุ่นต่อไปได้ศึกษา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
2. เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยใช้ผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ที่มาของปัญหา

เนื่องจากปัจจุบันความเปลี่ยนแปลงของสังคมเมืองอันเต็มไปด้วยการใช้เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกมากมาย ความเจริญเหล่านี้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ค่านิยมและรสนิยมแปรผันไปตามกระแสของยุคโลกาภิวัตน์ ในขณะที่งานด้านวัฒนธรรมการทำผ้ามัดหมี่ย้อมครามของไทยยังคงดำเนินต่อไปอย่างช้าๆ ตามลักษณะเฉพาะของแต่ละท้องถิ่น ไม่มีการพัฒนารูปแบบของสินค้าให้มีความเป็นสากลและทันสมัย จนส่งผลให้ผ้ามัดหมี่ย้อมครามได้กลายเป็นสิ่งที่ล้าสมัยไปโดยปริยายและเกือบจะทำให้ถูกลืมไป

แนวทางแก้ปัญหา

ผู้ศึกษาต้องการให้แฟชั่นเป็นสื่อกลางเพื่อจะแสดงให้เห็นถึงความเป็นสากลของผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ที่จะพัฒนาในการออกแบบเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ตี้แวร์ให้มีรูปแบบโครงสร้างที่แปลกใหม่ มีเอกลักษณ์ที่ชัดเจน มีความทันสมัยมากยิ่งขึ้น สามารถนำไปสวมใส่ได้หลากหลายโอกาส การออกแบบนี้ จะเป็นการต่อยอดและพัฒนาให้เกิดแนวทางใหม่ให้กับผ้ามัดหมี่ย้อมคราม

ขอบเขตการศึกษาข้อมูล

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเส้นใยธรรมชาติ
2. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการย้อมธรรมชาติ
3. ศึกษาข้อมูลลวดลายผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
4. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์

ขอบเขตการออกแบบ

1. ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
2. ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีในอายุ 18 - 35 ปี จำนวน 5 ชุด

วิธีดำเนินแฟชั่นนิพนธ์

1. นำเสนอหัวข้อแฟชั่นนิพนธ์
2. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเส้นใยธรรมชาติ
3. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการย้อมสีธรรมชาติ
4. ศึกษาลวดลายผ้าทอมัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
5. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาของ ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
6. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ตี้แวร์
7. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหลักการออกแบบเครื่องแต่งกาย
8. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคการตกแต่งเสื้อผ้า
9. ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
10. ศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขเบื้องต้น

11. จัดหาผ้า วัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการออกแบบตัดเย็บ
12. ออกแบบเครื่องแต่งกาย
13. คัดเลือกแบบ
14. ตัดเย็บชุดที่คัดเลือกไว้ตกแต่งลายละเอียด
15. ตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย
16. สรุปการดำเนินงานพร้อมข้อเสนอแนะ
17. นำเสนอผลงาน
18. ส่งเอกสารแฟชันนิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ตามกำหนด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รับความรู้เกี่ยวกับผ้ามัดหมี่ข้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
2. ได้รูปแบบเครื่องแต่งกายสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยใช้ผ้ามัดหมี่ข้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

นิยามคำศัพท์

ผ้ามัดหมี่	หมายถึง	ผ้าที่ทำให้เกิดลายผ้า ด้วยการใช้เชือกฟาง มามัดเส้นฝ้ายให้เกิดลวดลายตามที่ต้องการ แล้วนำไปข้อมสีต่างๆ จากนั้นเส้นด้ายพุ่งสอดเข้าไปทอกับเส้นด้ายยืนจะได้ผ้าที่ลายหมี่ ซึ่งมีชื่อลายต่างกันออกไป
น้ำคราม	หมายถึง	ของเหลวที่ได้จากการแช่ใบคราม มีสีเขียวอมฟ้า
หม่อนนิล	หมายถึง	ภาชนะที่ใช้เตรียมน้ำข้อม ส่วนใหญ่นิยมใช้โองดิน
โจกคราม	หมายถึง	การใช้ภาชนะ เช่น ถ้วย ชัน หรือกระบวย ตักน้ำจากข้อมคราม ยกขึ้นสูงประมาณ 1 ฟุต แล้วเทลงหม้อเค็ม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาแฟชั่นนิพนธ์การออกแบบเครื่องแต่งกายสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยใช้ผ้าทอมัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี ผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ศึกษาลวดลายผ้าทอมัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
2. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาของ ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
3. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ตี้แวร์
4. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหลักการออกแบบเครื่องแต่งกาย
5. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคการตกแต่งเสื้อผ้า
6. ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ศึกษาลวดลายผ้าทอมัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ประวัติกลุ่มทอผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง

ผ้าทอบ้านเชียง (Banchiang textile) เป็นผ้าทอพื้นเมืองที่เป็นมรดกตกทอดกันมา ทางด้านวัฒนธรรมโดยเฉพาะเรื่องของเสื้อผ้าและเครื่องแต่งตัวตามอารยธรรมชุมชนไทพวนที่ถักทอเองและตัดเย็บสวมใส่เอง สิ่งสำคัญที่เด่นอยู่จนถึงปัจจุบันนี้คือ เครื่องแต่งกายของชาวไทพวน มีเอกลักษณ์ที่มีความโดดเด่นชัดเจน ซึ่งในปัจจุบันได้นำเอาภูมิปัญญาของบรรพบุรุษแต่ดั้งเดิมมาสานต่อให้เกิดเป็นชิ้นงานที่มีคุณค่า สร้างงาน สร้างรายได้ สร้างอาชีพ จนมีชื่อเสียง สัมกับเป็นแหล่งท่องเที่ยวมรดก และเป็นสินค้าผ้าทอพื้นเมืองย้อมครามที่มีชีวิต มีจิตวิญญาณและพลัง สามารถสัมผัสได้ เมื่อท่านสวมใส่ผ้าทอพื้นเมืองบ้านเชียง

ผ้าทอบ้านเชียง มีการดำเนินสืบทอดกันมาหลายยุคหลายสมัย มีการผลิตใช้เองในหมู่บ้านเพื่อเป็นการแต่งตัวประจำเผ่า ต่อมามีการขยายกิจการสู่ภายนอก จนเป็นสินค้าพื้นเมืองประจำถิ่น แห่งการดำเนินงานของกลุ่มทอผ้าบ้านเชียง แบ่งออกเป็น 3 สมัย ดังนี้

สมัยที่ 1

กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมืองบ้านเชียง เริ่มต้นเมื่อปี พ.ศ. 2514 มีคุณยายทองล้วน สิทธิพรหม เป็นประธานกลุ่ม ซึ่งมีการทอผ้าแบบพื้นเมือง และย้อมสีธรรมชาติได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และในปี พ.ศ. 2516 ได้พัฒนารูปแบบเป็นกึ่งกระทงซึ่งได้รับการสนับสนุนด้านวิชาและงบประมาณวัสดุอุปกรณ์ จากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมและกรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ได้จัดให้มีการฝึกอบรมพัฒนาคุณภาพผ้าทอพื้นเมืองและย้อมสีให้มีคุณภาพดีมาตลอด

สมัยที่ 2

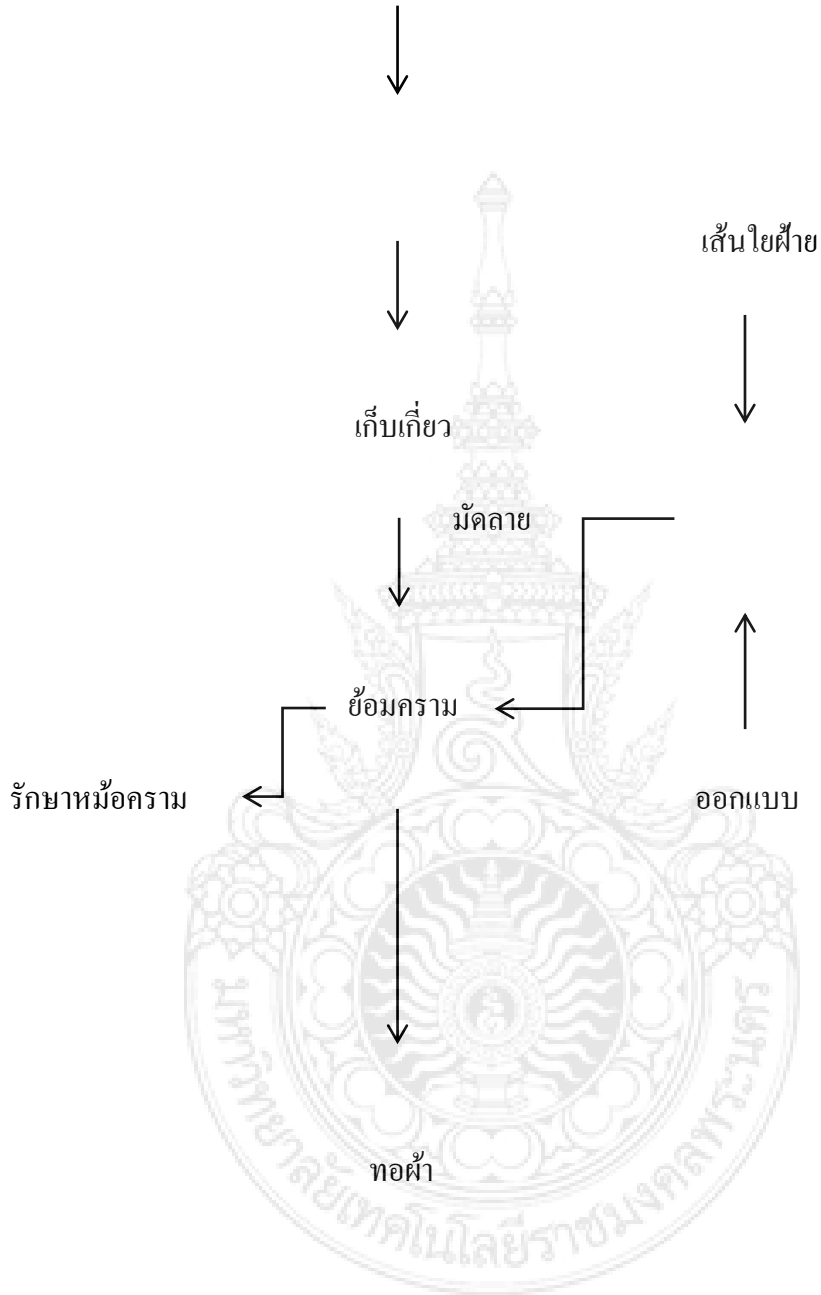
กลุ่มทอผ้าเทศบาลตำบลบ้านเชียง เป็นกลุ่มทอผ้าที่ดำเนินการต่อเนื่องมาจากกลุ่มสตรีทอผ้าเดิมโดยรับช่วงต่อมา ซึ่งมีคุณแม่จินตนา คำพิมาน เป็นประธานกลุ่ม ดำเนินงานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 มีเครื่องมืออุปกรณ์ เป็นที่ทอผ้าแบบกึ่งกระทง สมาชิกทุกคนยังเป็นสมาชิกกลุ่มเดิม มีสมาชิกสนใจในการทอผ้าเป็นอย่างมาก ผลผลิตที่ทำออกมาแล้วสามารถ สร้างงาน สร้างรายได้ ให้แก่กลุ่มเป็นอย่างมาก

สมัยที่ 3

กลุ่มทอผ้าเทศบาลบ้านเชียง เป็นกลุ่มทอผ้าที่ดำเนินการต่อเนื่องจากกลุ่มที่ 2 ซึ่งมีสมาชิกเดิม นำโดยคุณแม่สุนทรีย์มัญญาหงส์ เป็นประธานกลุ่ม เริ่มตั้งแต่ เดือนมกราคม 2555 ที่ทำการตั้งอยู่ 108 หมู่ 1 บ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งจัดเป็นศูนย์เรียนรู้ในด้านสิ่งทอ และหัตถกรรมไทย มีสมาชิกรวมกิจกรรม 30 คน มีที่ทอผ้าแบบพื้นเมืองและรับกึ่งกระทง มีที่แบบประยุกต์กระทงผสมกึ่งพื้นเมือง ย้อมสีเดิมและสีธรรมชาติ(ย้อมคราม)

ขั้นตอนการทำผ้ามัดหมี่ข้อมคราม

ต้นคราม

การปลูกต้นคราม

เลือกพื้นที่ดอนน้ำไม่ท่วมขังและมีแสงแดดเพียงพอ เช่น คูบ่อปลา ชายป่าติดกับทุ่งนา เตรียมดินประมาณเดือนกุมภาพันธ์ – มีนาคม โดยการไถพรวนอายุกร่องหรือพื้นที่ราบ ปลูกโดยหว่านเมล็ดและเกลี่ยดินกลบ เพื่อป้องกันมดหรือแมลง หรือปลูกโดยวิธีการหยอดหลุมเป็นแถวหลุมละ 3-4 เมล็ด แต่ละแถวห่างกันประมาณ 40-60 เซนติเมตร เมื่ออย่างเข้าหน้าฝนเมล็ดครามจะเริ่มงอกเป็นต้นเล็กๆ ก่อนข้างบอบบาง

การดูแลต้นคราม

เมื่อครามงอกเป็นต้นเล็กๆ ต้องดายหญ้าทุกสัปดาห์ ถอนต้นครามที่ใกล้เกินไป เมื่อต้นครามห่างกันพอที่จะได้รับปุ๋ย น้ำ และแสงแดดอย่างเพียงพอ กิ่งก้านทางออก ใบหนา เขียวเข้ม ถ้าน้ำฝนน้อยมาก เช่นช่วงเดือนเมษายน ควรรดน้ำต้นครามสัปดาห์ละครั้ง เมื่อครามอายุ 3-4 เดือน หรือสังเกตจากการออกดอก เติบโตเป็นฝักเล็กๆ แสดงว่าครามแก่พอให้สีครามได้แล้ว

ภาพที่ 1 ต้นคราม

(ที่มา:sites.google.comวันที่สืบค้น 23 พฤษภาคม 2558)

การเก็บเกี่ยวต้นคราม

ใช้วิธีการตัดกิ่งครามให้เหลือสูงประมาณ 20 เมตร ซึ่งจะแตกกิ่งและใบได้อีก เมื่อกิ่งรุ่นใหม่งอกใบ ออกดอก ออกฝัก จะเก็บใบแก่ได้อีกเรื่อยๆ จนกว่าครามจะตายซึ่งนาน 2 – 3 ปี ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการเก็บใบครามคือตอนเช้ามีด หากเก็บตอนสายแดดจัดใบครามจะแห้ง เมื่อนำไปแช่น้ำจะได้สีน้อย อีกเรื่องหนึ่งที่ควรระวังคือ ควรสวมใส่เสื้อมิดชิดไปเก็บครามเพราะครามมีขนเล็กๆ มองไม่เห็น แต่ทำให้ระคายเคืองและคันทั่วร่างกาย

ภาพที่ 2 การเก็บเกี่ยวต้นคราม

(ที่มา: sites.google.com วันที่สืบค้น 23 พฤษภาคม 2558)

การเก็บพันธุ์คราม

ฝักครามอ่อนมีสีเขียว เมื่อเริ่มแก่จะเป็นสีน้ำตาล เหลือง น้ำตาล และดำ ควรเก็บฝักครามในช่วงที่เป็นสีน้ำตาล นำมาผึ่งแดดให้แห้งและเก็บในที่ร่มอากาศถ่ายเทได้ดี ไม่ควรปล่อยให้ฝักครามเป็นสีดำคาตัน เพราะจะทำให้เมล็ดงอกยาก ก่อนนำไปปลูกให้โหลกฝักครามเบาๆ ให้ฝักแตก แล้วจึงนำไปแห้ง

ภาพที่ 3 ฝักคราม

(ที่มา: www.thaikasetsart.com วันที่สืบค้น 23 พฤษภาคม 2558)

เส้นใยใช้ย้อมคราม

เส้นใยที่นิยมนำมาย้อมสีครามธรรมชาติ คือ เส้นใยฝ้าย กับ ฝ้ายเงินมือ เป็นเส้นธรรมชาติที่ผลิตจากปุยฝ้ายด้วยอุปกรณ์ง่ายๆ ทำด้วยมือเป็นเส้นใยที่กลุ่มผู้ผลิตผ้าย้อมคราม จังหวัดอุดรธานีเลือกใช้ในการย้อมครามมาตั้งแต่อดีต แต่ในปัจจุบันด้วยกระแสโลกาภิวัตน์ เทคโนโลยีมีความทันสมัยมากยิ่งขึ้นผนวกกับความต้องการของลูกค้านี่มากขึ้น ด้วยหลงใหลในเสน่ห์ แห่งสีสันทันและลวดลายบนผืนผ้า หรือ

หลงไหลในภูมิปัญญาอันล้ำค่า ทำให้การผลิตของผ้าข้อมครามส่วนหนึ่งต้องหันมาพึ่งฝ้ายโรงงาน ซึ่งเป็นฝ้ายธรรมชาติ 100% แต่ผ่านกระบวนการผลิตโดยปั่นให้เป็นเส้นจากเครื่องจักรในโรงงาน และเส้นใยอีกชนิดหนึ่งที่ผู้ผลิตผ้าข้อมครามในอุษธานีเลือกใช้ คือ “ฝ้ายเรยอน” (rayon) หรือที่ชาวบ้านเรียกว่า “ฝ้ายชิงวง” ที่ผลิตจากเส้นใยฝ้ายปั่นร่วมกับเส้นใยเรยอนซึ่งเป็นเส้นใยกึ่งสังเคราะห์ที่ผลิตมาจาก ต้นไม้เปลือกไม้ เช่น ไม้ยูคาลิปตัส ไม้สน นำมาแช่สารละลายและนำมาฉดีให้เป็นเส้นใย โดยใช้เซลลูโลสจากพืช ซึ่งเมื่อนำมาข้อมสีธรรมชาติ เช่น ข้อมครามจะติดง่าย คุณน้ำได้ดี ต่างจากฝ้ายธรรมชาติ โดยเฉพาะเส้นฝ้ายจากโรงงานที่ต้องต้มเอาไขมันออกจากเส้นก่อน

ภาพที่4เส้นใยฝ้ายข้อมคราม

(ที่มา: <http://www.technologychaoban.com> วันที่สืบค้น 23 พฤษภาคม 2558)

การเตรียมเนื้อคราม

หลังจากเก็บใบครามตามช่วงที่เหมาะสม ทำการแช่ใบครามเพื่อให้ได้เนื้อครามซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักในการเตรียมสีข้อมผ้า โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. บรรจุก้อน กิ่ง ใบครามสดในภาชนะ กดให้แน่น เติมน้ำให้ท่วมหลังมือ (ถ้าข้อมคราม 10 กิโลกรัม ใช้น้ำแช่ประมาณ 20 ลิตร) ทั้งนี้เมื่อเก็บเกี่ยวกิ่งใบครามมาแล้วต้องรีบแช่ทันที หากทิ้งไว้ให้ใบครามแห้งก็แล้วนำมาแช่จะไม่ได้สีครามในน้ำคราม
2. แช่ไว้ประมาณ 10-12 ชั่วโมง แล้วทำการกลับครามให้ส่วนบนลงแช่น้ำ เอาส่วนล่างทับส่วนบนไว้ แช่ต่อไปอีก 10-12 ชั่วโมง
3. แยกกิ่งครามออกจากน้ำคราม ซึ่งจะได้น้ำครามสีเขียวปนเหลือง

4. ทำการเติมปูนขาวผสมลงไปพร้อมกับกวนน้ำ โดยการเติมปูนขาวให้สังเกตสีของน้ำครามหยุดเติมปูนขาวเมื่อเมื่อน้ำครามเปลี่ยนเป็นสีเหลืองฟองน้ำเงิน
 - การกวนครามควรทำการกวนให้ครามสัมผัสกับอากาศมากที่สุด อาจใช้มือกวนหรือเครื่องมือหรือ วัสดุที่สานด้วยไม้ไผ่รูปกรวยคว่ำ
 - ทำการกระแทกน้ำครามให้เป็นสีน้ำเงินมากๆ กระทั่งมีฟองขนาดใหญ่ และแตกเร็วจึงหยุดกวน เวลาที่ใช้ในการกวนคราม 10–15 นาที ขึ้นอยู่กับปริมาณเนื้อครามในน้ำ หรือ วัสดุที่ใช้
5. ทิ้งน้ำครามให้ตกตะกอนประมาณ 1 คืน
6. เก็บเนื้อคราม
 - หลังจากพักครามทิ้งไว้ เนื้อครามจะแยกจมอยู่ด้านล่าง เนื้อครามที่แตกไม่หมดจะเกาะตัวกันลอยอยู่บนผิวหน้า
 - แยกเอาเนื้อคราม โดยการรินหรือใช้ผ้ากรองน้ำใสสีน้ำตาลเหลือง(สีชา) ทิ้งเพื่อแยกเอาฟองกับเนื้อครามชั้นล่างซึ่งมีสีน้ำเงินลักษณะเหลวเหมือนโคลน ซึ่งถ้าเนื้อครามดีเนื้อจะละเอียด สีน้ำเงินสดใสและเงางาม (ถ้าเป็นสีเขียวแสดงว่าใส่ปูนน้อยยังมีสีครามติดอยู่ในส่วนนี้ แต่ถ้าใส่ปูนมากไปเนื้อครามจะเป็นสีเทาซึ่งใช้ไม่ได้)
7. ดูแลไม่ให้เนื้อครามแห้งโดยการเติมน้ำจืดเล็กน้อย ให้ครามชื้นตลอด สามารถเก็บได้ถึง 2–3 ปี หรือเก็บไว้ในรูปแบบครามแห้งตามภูมิปัญญา

ภาพที่ 5 การเตรียมเนื้อคราม

การเตรียมน้ำย้อม

การเตรียมน้ำย้อม ในภาษาคนย้อมครามชาวอีสานเรียกว่า “การก่หม้อคราม หรือ การก่หม้อนิล” เป็นการผสมเนื้อคราม กับน้ำขี้เถ้าในส่วนที่พอเหมาะ เพื่อให้เกิดสีคราม การเตรียมน้ำย้อมในแต่ละท้องถิ่นอาจมีกระบวนการหรือสูตรที่แตกต่างกัน แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือ ผู้ผลิตน้ำครามต้องใส่ใจตรวจสอบ คุณแลติดตามการเคลื่อนไหวของน้ำครามหรือปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นในหม้อคราม ซึ่งถ้าไม่ใส่ใจดูแลอย่างต่อเนื่องอาจทำให้สูญเสียทั้งเวลาและวัตถุดิบทั้งหมดที่ได้ทุ่มเทจัดเตรียมมา หลักการเบื้องต้นสำหรับการเตรียมน้ำย้อมมี 2 ประเด็นสำคัญที่ต้องลงมือทำอย่างใส่ใจ คือ

1. ส่วนผสมและการเตรียมส่วนผสม

ในการเตรียมน้ำย้อมแต่ละท้องถิ่นมีเทคนิควิธีการที่แตกต่างกัน ซึ่งส่วนผสมหลักประกอบด้วย

- เนื้อคราม ซึ่งได้จากการเตรียมเนื้อครามตามที่กล่าวในข้างต้น
- น้ำขี้เถ้า เป็นสารละลายจากขี้เถ้าที่ได้จากการเผาไหม้ไม้บางชนิดเช่น

เหง้ากล้วย เปลือกผลไม้ ฯลฯ ซึ่งมีแตกต่างกันขึ้นอยู่กับแต่ละท้องถิ่น โดยไม้ที่มีชนิดแตกต่างกันนี้จะให้ความเค็มที่แตกต่างกัน และให้สีน้ำเงินจางหรือเข้มเป็นเงาแตกต่างกัน สำหรับตัวอย่างไม้ที่ผู้ผลิตผ้าย้อมครามมาใช้ในการเผาขี้เถ้าแสดงดังตาราง เมื่อทำการเผาขี้เถ้าแล้วจะทำการเตรียมน้ำขี้เถ้าโดยใช้ภาชนะเจาะรู ลองด้วยปุยฝ้ายหรือใยมะพร้าว บรรจุขี้เถ้าให้พอดี กดขี้เถ้าให้แน่น กรองเอาน้ำขี้เถ้า เดิมน้ำอีกครั้งเท่าเดิมและกรองเอาขี้เถ้ารวมกับครั้งแรก

8. อื่นๆ เช่น ปูนดิบ มะขามเปียก น้ำขาวข้าว น้ำใบครามสด ซึ่งแตกต่างกันขึ้นอยู่กับแต่ละกลุ่ม

ภาพที่ 6 การเตรียมน้ำย้อม

การเตรียมน้ำครามเป็นการผสมเนื้อครามกับน้ำขี้เถ้าในส่วนที่พอเหมาะ เพื่อให้เกิดสีครามด้วยสัดส่วนเนื้อครามประมาณ 1 กิโลกรัม ต่อน้ำขี้เถ้า 3 ลิตร เดิมด้วยวัตถุดิบท้องถิ่นต่างๆ เช่น ปูนดิบ น้ำมะขามเปียก น้ำขาวข้าว ฯลฯ เพื่อปรับให้ได้ค่าพีเอช (PH) ของน้ำย้อมเริ่มต้นอยู่ช่วงประมาณ 10.5 - 12.6 ซึ่งจะใช้เวลาแตกต่างกันขึ้นอยู่กับสูตรหรือทักษะความชำนาญในการดูแลหม้อครามของคนย้อม

คราม เพื่อให้น้ำครามพร้อมที่ข้อมเส้นใยโดยค่า PH จะลดลงเรื่อยๆ และค่า PH ที่เหมาะสมสามารถข้อมผ้าติดจะมีค่าประมาณ 10.5 - 11 ซึ่งช่วงที่เกิดสีครามเร็วที่สุดจะอยู่ในช่วง 2-7 วัน ถ้าผู้ทำครามทำการเติมครามมากเกินไปจะทำให้เวลานานในการลดค่า PH สำหรับภาชนะที่ทำการก่หม้อครามควรใช้โองดิน เพราะจะทำให้สามารถระบายความร้อนได้ดี และน้ำข้อมที่มีเข็นกว่าจะทำให้ข้อมสีได้ดีกว่า ทั้งนี้ในการเตรียมน้ำครามผู้ทำการทำสีครามจะต้องทำการควบคุมดูแลหม้อครามอย่างใส่ใจเพื่อให้ได้สีครามสามารถข้อมผ้าครามได้ตามช่วงเวลาที่เหมาะสม ทั้งนี้ส่วนผสมและสัดส่วนของวัสดุข้อมของการก่หม้อครามของผู้ผลิตผ้าข้อมครามมีความแตกต่างกัน ดังตาราง

ตารางที่ 1 ตารางส่วนผสมและสัดส่วนการใช้ของผู้ผลิตผ้าคราม

กลุ่ม	ส่วนผสมและสัดส่วน
กลุ่มทอผ้าข้อมครามบ้านเชียง	เนื้อคราม : น้ำครามสด : น้ำค้าง : ปูนขาว : มะขามเปียก : ขมิ้น 1 กิโลกรัม : 1 กิโลกรัม : 3 ลิตร : 100 กรัม : 100 กรัม : 100 กรัม
กลุ่มฝ้ายร่มเกล้า	เนื้อคราม : น้ำค้าง : น้ำ : น้ำต้มใบสมอ 1 กิโลกรัม : 1 กิโลกรัม : 1 กิโลกรัม : 1 กิโลกรัม
กลุ่มทอผ้าข้อมครามบ้านดอนกอย	เนื้อคราม : น้ำค้าง : น้ำหม้อดอเอ : น้ำเปลือกสมอ 3 ชั้น : 1 ชั้น : 6 ชั้น : 2 ชั้น
กลุ่มทอผ้าข้อมครามบ้านคำข่า	เนื้อคราม : น้ำค้าง : มะขามเปียก : น้ำครามสด : ปูนขาว 1 กิโลกรัม : 1 กิโลกรัม : 100 กรัม : 1 กิโลกรัม : 100 กรัม
กลุ่มทอผ้าข้อมครามบ้านพันนา	เนื้อคราม : น้ำค้าง : มะขามเปียก : น้ำซาวข้าว 0.5 กิโลกรัม : 3 กิโลกรัม : 200 กรัม : 1 กิโลกรัม
กลุ่มทอผ้าข้อมครามดงเสียว	เนื้อคราม : น้ำค้าง : มะขามเปียก : ปูนขาว : น้ำซาวข้าว 700 กรัม : 1 ลิตร : 100 กรัม : 100 กรัม : 1 ลิตร

2. การตรวจสอบดูแลหลังก่หม้อคราม

ทำการก่หม้อครามซึ่งส่วนผสมต่างๆ จะถูกผสมในโองดิน ผู้ทำสีข้อมครามจะต้องใส่ใจตรวจสอบดูแลหม้อครามโดยทำการโจกครามทุกเช้า-เย็น (การโจก เป็นภาษาอีสาน คือการใช้ขันน้ำ ตักน้ำข้อมยกขึ้นสูงประมาณ 1 ฟุต แล้วเทน้ำกลับลงในหม้อนิตเดิมประมาณ 4-5 ครั้ง) เพื่อเป็นการเติมออกซิเจนแก่จุลินทรีย์ หากไม่โจกครามจะเกิดฟิล์มเมือกปิดผิวหน้าของน้ำข้อม น้ำข้อมมีกลิ่นเหม็นน่าต้องเททิ้ง สำหรับประโยชน์อีกหนึ่งอย่างของการโจกครามก็เพื่อสังเกตการเปลี่ยนแปลง สีและฟองของน้ำข้อม ซึ่งเริ่มแรกจะมีสีน้ำเงินเข้ม ฟองใสไม่มีสีของน้ำข้อมลดลงทุกวัน ประมาณวันที่ 5-7 น้ำข้อมจะมีสีเขียว กลิ่นหอมเฉพาะตัว ถ้าน้ำข้อมไม่เปลี่ยนสี กลิ่นไม่เปลี่ยน ผู้ผลิตจะเติมวัสดุข้อมเพิ่มเข้าไป เช่น น้ำต้มมะขามเปียก หากวันรุ่งขึ้นสียังไม่เปลี่ยนให้เติมอีกและสังเกตสีทุกวัน หลังจากวันนั้นสีของน้ำข้อมเหลืองมากขึ้น เขียว

ลดลงลักษณะน้ำขุ่นหนืด ขุ่นขึ้น จนประมาณวันที่ 15-20 น้ำขุ่นมีสีเหลืองเข้มมีกลิ่นหอม แสดงว่าเกิด สีครามมากพอแล้ว จึงทำการย้อม

ภาพที่ 7 การก่อกมคราม

การย้อมสีคราม

เมื่อหม้อครามที่ก่อกขึ้นอยู่ในสถานะที่เหมาะสมสำหรับการย้อมคราม การย้อมสีครามก็สามารถเริ่มได้ โดย สิ่งที่ต้องทำมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การเตรียมเส้นใย

ฝ้ายเส้นมือเหมาะสำหรับย้อมครามมากที่สุด ทั้งเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับฝ้าย

ย้อมครามในแง่วัสดุจากธรรมชาติในท้องถิ่น มีคุณสมบัติดีตรงความหนา ทน ไม่ยับ ซับน้ำได้ดี ระบาย อากาศได้ดี ยืดหยุ่นนุ่ม สวมใส่สบายตัว ดูแลง่าย เป็นที่ต้องการของตลาดต่างประเทศ โดยเฉพาะ ยุโรปและญี่ปุ่น

เส้นใยเรยอนเป็นเส้นใยเซลลูโลสอีกชนิดหนึ่งที่ผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม เมื่อล้างด้วยน้ำ สะอาดย้อมติดสีครามได้ดีเช่นกัน ซึ่งเนื้อนุ่ม บางเบา พลิ้ว ยับง่ายกว่าฝ้ายเส้นมือ ความทนน้อยกว่า การ ระบายอากาศและซับน้ำได้ดี เป็นที่ต้องการของตลาดในประเทศ

ก่อนนำไปย้อมครามต้องนำไปทำความสะอาดเส้นใยและทำให้เปียกด้วยน้ำสะอาด หากล้างไม่ สะอาด เมื่อนำไปย้อมจะทำให้สีครามในน้ำขุ่นเปลี่ยนไป ย้อมไม่ติด หรือหม้อหนี หากทำเส้นใยเปียกน้ำ ไม่ทั่ว เมื่อนำไปย้อม สีครามแทรกเข้าเส้นใยไม่สม่ำเสมอทำให้เกิดรอยด่าง การล้างและการทำความสะอาด

สะอาดและเตรียมเส้นใยก่อนการย้อมเพื่อให้สิ่งที่ติดกับเส้นใยหลุดออก เช่น สารประเภทแป้ง หรือสารฟอกเส้นใย

ตารางที่ 2 ตารางเส้นใยที่กลุ่มผลิตครามเลือกใช้

กลุ่มผู้ผลิตคราม	ฝ้ายเงินมือ	ฝ้ายเรยอน
กลุ่มทอผ้าย้อมครามบ้านเชียง	✓	✓
กลุ่มฝ้ายร่มเกล้า	✓	✓
กลุ่มทอผ้าย้อมครามบ้านดอนกอย	✓	✓
กลุ่มทอผ้าย้อมครามบ้านคำข่า	✓	✓
กลุ่มทอผ้าย้อมครามบ้านพันนา	✓	✓
กลุ่มทอผ้าเจริญศิลป์	✓	✓
กลุ่มทอผ้าบ้านดงเสียว	✓	✓
กลุ่มทอผ้าย้อมครามบ้านนาถ่อน	✓	✓

2. การย้อมคราม

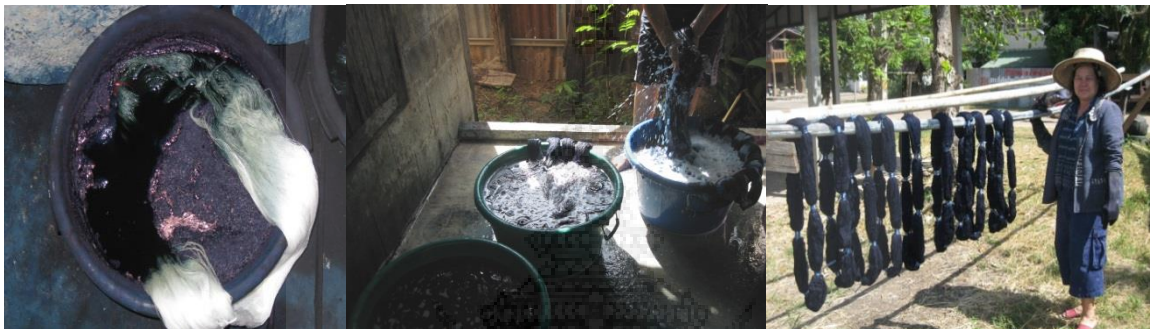
เมื่อเกิดสีครามในหม้อย้อม ขั้นตอนต่อมาคือนำเส้นฝ้ายลงย้อม โดยเส้นใยที่จะใช้ย้อมจะต้องสะอาดบิดให้หมาด จึงนำฝ้ายลงย้อม ขณะย้อมต้องระวังให้อากาศสัมผัสน้ำย้อมให้น้อยที่สุดโดยค่อยๆ กำเส้นฝ้ายใต้น้ำย้อมให้แน่นแล้วคลายมือให้สีครามแทรกเข้าไปในทุกอณูของเส้นฝ้าย กำและคลายไล่เรียงไปตามวงเส้นฝ้าย สังเกตสีน้ำย้อมใสขึ้น สีเหลืองจางลง จึงหยุดย้อม (เวลาย้อมประมาณ 5-10 นาที) บิดฝ้ายให้หมาดซึ่งฝ้ายจะเป็นสีเขียวอมเหลือง เมื่อสัมผัสกับอากาศประมาณ 1 นาที ฝ้ายจะเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงิน ทำการกระตุกฝ้ายให้ทุกเส้นสัมผัสกับอากาศเพื่อให้ได้สีน้ำเงินเข้มขึ้นและสม่ำเสมอทุกเส้น พักเส้นฝ้ายไว้ประมาณ 1-2 นาที จึงนำไปเก็บในภาชนะปิดเพื่อให้อุ่นซึ่งถือเป็นการย้อมซ้ำแรก และรอย้อมต่อไป เนื่องจากการย้อมครามเพื่อให้เกิดสีครามเข้มสวยสม่ำเสมอ จะมีการย้อมซ้ำหลายๆ ครั้ง โดยทุกครั้งหลังจากการย้อมและเก็บเส้นใยในแต่ละซ้ำแล้ว สีครามในน้ำย้อมจะจางหรือน้อยลงจะต้องทำการก่อสีครามในหม้อเดิมเพื่อให้เกิดสีครามใหม่ โดยการก่อสีครามในหม้อเดิมเพื่อให้เกิดสีครามและได้สีครามที่เข้ม มีเทคนิคที่แตกต่างกัน เช่น การนำเนื้อครามราวๆ 50 กรัม (ขึ้นอยู่กับปริมาณน้ำย้อมและฝ้ายที่ย้อม) ผสมกับน้ำจืดถ้าพอประมาณให้เนื้อครามแตกและ เดิมหม้อครามเดิม โขกน้ำย้อมประมาณ 2-3 ครั้ง แล้วจึงพักประมาณ 6-8 ชั่วโมง จะทำให้สีครามสามารถย้อมต่อไปได้ ดังนั้นในการย้อมสีครามจะต้องเตรียมหม้อครามจำนวนหลายหม้อ และอุณหภูมิต่ำจะทำให้สีครามดูดซับได้ดีกว่า เมื่อทำการย้อมน้ำสุดท้าย

ผู้ผลิตจะทำการเก็บครามในภาชนะปิดก่อนและนำมาล้างด้วยน้ำสะอาด และตามด้วยการแช่น้ำยาปรับผ้านุ่ม (เพื่อไม่ให้ฝ้ายติดกันเวลาปั่นฝ้าย) แล้วนำไปฟึ่งให้แห้งเพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนต่อไป

ภาพที่ 8 การย้อมคราม

การทอผ้า

การทอผ้านั้นต้องอาศัยฝีมือและความรู้ความชำนาญของผู้ทอเป็นอย่างมาก เป็นงานศิลปะที่มีอยู่เพียงจีนเดียวในโลก และแต่ละคนที่ทำแต่ละชิ้นตอน จะมีความแตกต่างกัน นอกจากนั้นแล้ว

ความสามารถในการทอ การสอดกระสวย ความแรงในการตีกระทบหรือการฟัดทำให้สีเข้มอ่อนแตกต่างกัน การเรียงเส้นฝ้ายให้ตรงลายจะแสดงถึงความคมชัดและความชำนาญของผู้ทอแต่ละคน อากาศ อุณหภูมิ หรือแม้แต่ต่อลมความรู้สึกของผู้ทอ สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญกับผืนผ้านั้นๆ จึงทำให้ผ้าทอมือแต่ละผืนที่ทอ มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองและมีเพียงผืนเดียวในโลกเท่านั้น

การเตรียมฝ้ายเส้นด้ายยืน สำหรับทอผ้ามัดหมี่ทำได้ตามลำดับดังนี้

ต้มฟอกและข้อมลี

ลงแป้ง

ตากให้แห้ง

กรอเข้าหลอด

คั้นฝ้าย

ร้อยพันพิม

หวีฝ้าย

ตรวจเส้นฝ้าย

เก็บตะกอ

ผูกโยงตะกอและไม้คั้นเหยียบ

ทอเป็นผืนผ้า

แผนผังการเตรียมฝ้ายเส้นยืน

(ที่มา : คณะกรรมการส่งเสริมสินค้าฝ้ายไทย.2526)

การเตรียมฝ้ายเส้นพุ่ง สำหรับทอผ้ามัดหมี่ทำได้ตามลำดับดังนี้

ต้มฟอกแยกกวาสี

กรอฝ้ายจากใจ เข้าอঁกหรือหลอด

คั่นหรือจัดเรียงเส้นฝ้ายบนหลักคั่นตามลายที่กำหนด

มัดผูกแบ่งแยกลำและมัดคล้องเชือกหัวท้าย (เรียกว่าหัวหมี่)

ถอดหัวหมี่ออกจากหลักคั่น

จิ้งหัวหมี่บนหลักมัดหมี่และจัดเรียงลำดับลำให้ตรง

มัดลาย แล้วตัดเชือกที่แบ่งแยกลำออก

ถอดหัวหมี่ ออกจากหลักมัดหมี่ นำไปเชื่อมสี

จิ้งหัวหมี่บนหลักมัดหมี่อีกเพื่อมัดเก็บสีที่ 1

ถอดหัวหมี่ออกไปเชื่อมสีที่ 2 ตัดเชือกที่มัดออกทั้งหมด

กรอใส่หลอดและร้อยหลอดที่กรอลงในเชือกเรียงตามลำดับหลอด

ทอเป็นผืนผ้า

แผนผังการเรียงฝ้ายเส้นพุ่งสำหรับทอผ้ามัดหมี่

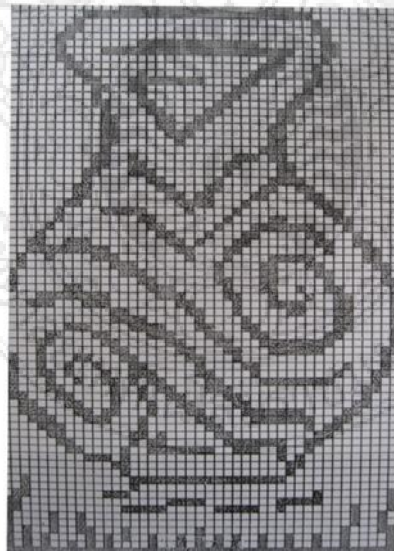
(ที่มา : คณะกรรมการส่งเสริมสินค้าไหมไทย.2526)

ภาพที่9 คั่นฝ้าย กรอหลอด ทอผ้า

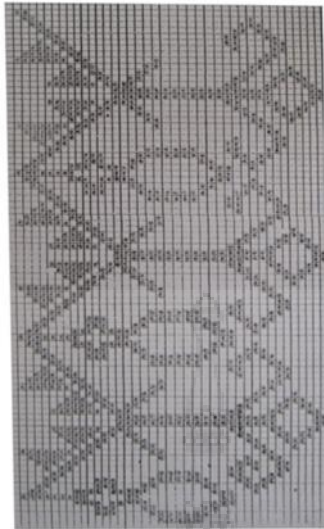
ลายหมี

แบบลายหมี ขนาดของลาย สัมพันธ์กับจำนวนเส้นฝ้ายในลำหมี ดังนั้นผู้ที่จะออกแบบลายหมี ต้องรู้เรื่องการคั่นหมี นับจำนวนเส้นฝ้ายในหลักการที่ได้ การออกแบบลายหมีนิยมใช้วิธีเขียนบนกระดาษ กราฟดังตัวอย่าง ลายผ้าหมีของชุมชนบ้านเชียงมีลวดลาย ดังนี้

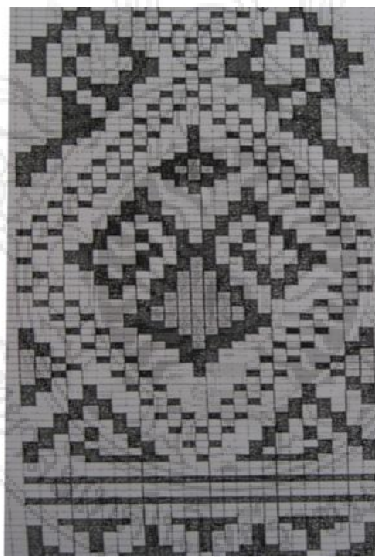
ภาพที่10ลายไหใหญ่บ้านเชียง

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมีขอนแก่น)

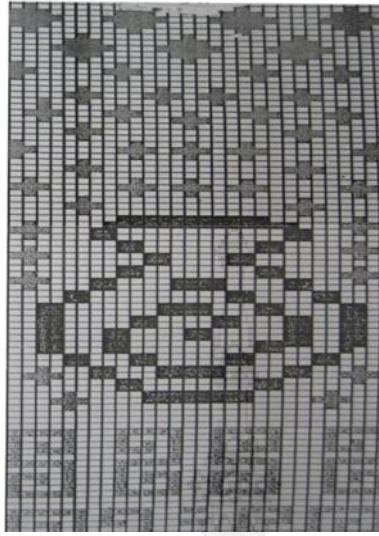
ภาพที่ 11 ลายประยุดลายขอ

(ที่มา: นางสุนทรีย์มัญญะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

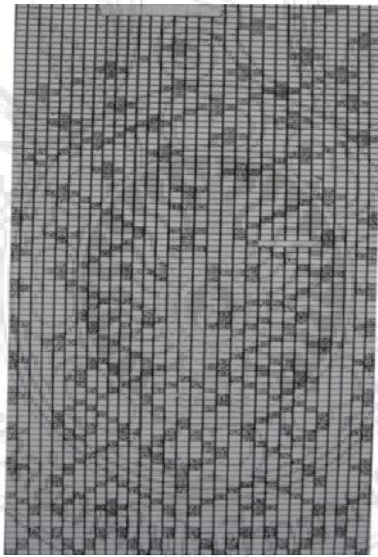
ภาพที่ 12 ลายการบินไทย

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่13ลายไถกั้นหอย

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่14ลายขอประยงค์ - หมาจับหัวน

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

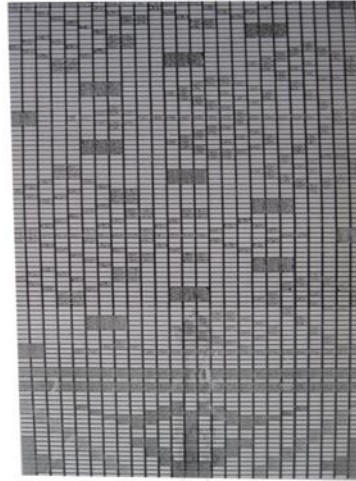
ภาพที่15ลายช่อเพชร

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

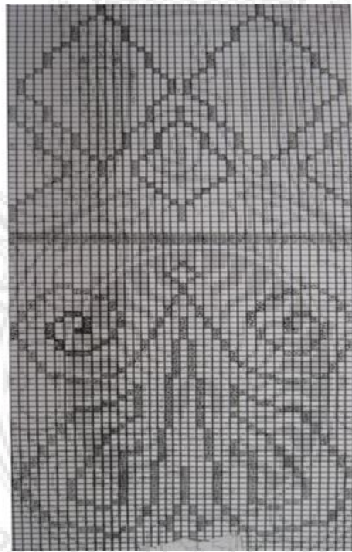

ภาพที่16ลายประยุก

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

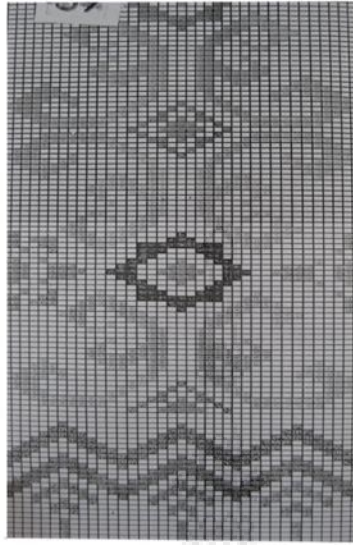

ภาพที่17ลายประยุคลายขอ
(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

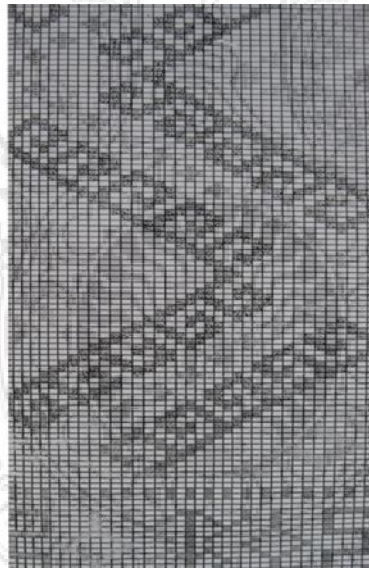
ภาพที่18ขอลู่

(ที่มา: นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

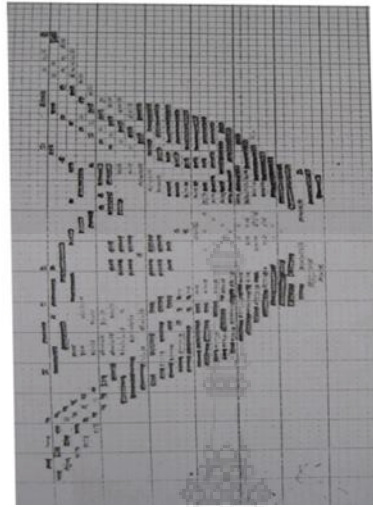
ภาพที่19ลายประยุคของกงคู่

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

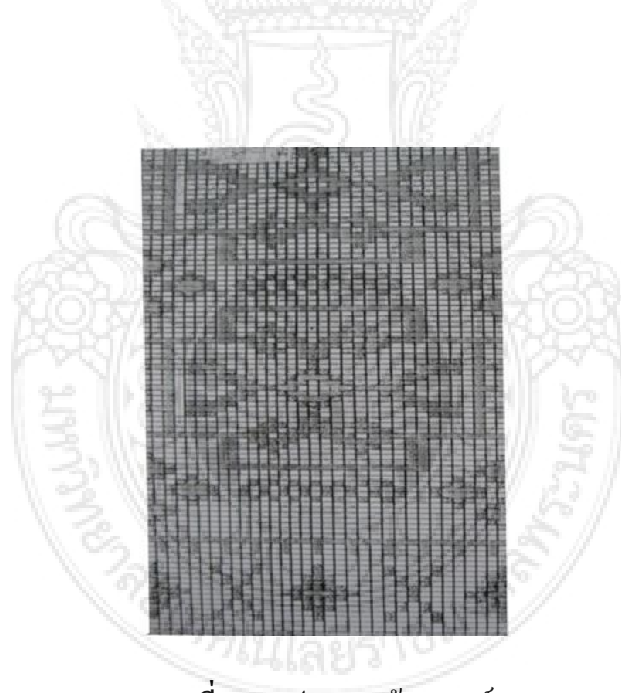
ภาพที่20ขอร่าน

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัณเฑาะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่21นกแก้ว

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัณเฑาะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่22ลายประยุคสร้งสรรค์

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัณเฑาะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

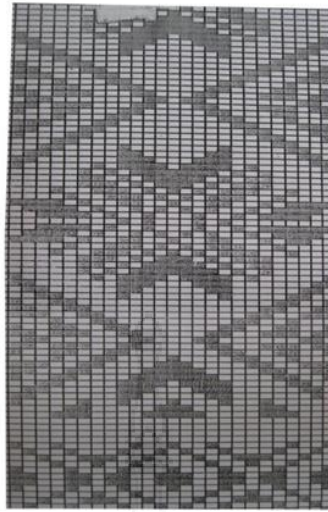
ภาพที่23ลายประขุคลายห้าใจคู่

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัณเฑาะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

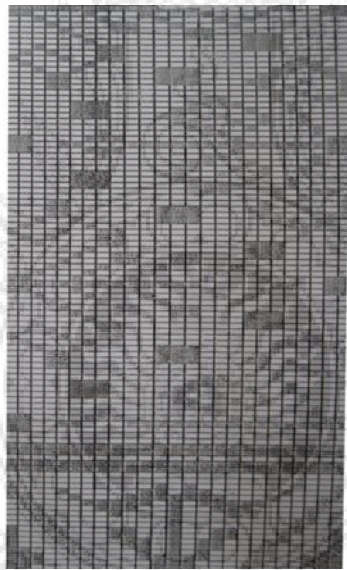
ภาพที่24ลายก้นหอยบ้านเชียง

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัณเฑาะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

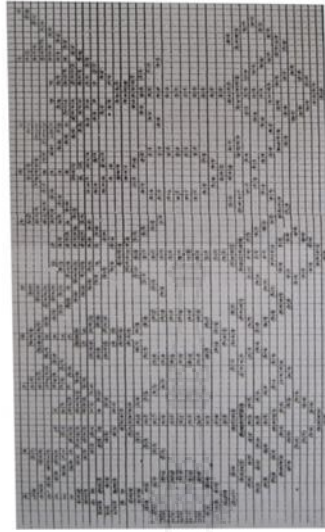
ภาพที่25ลายกนกดอกแก้ว

(ที่มา:นางสุนทรีชัยมัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

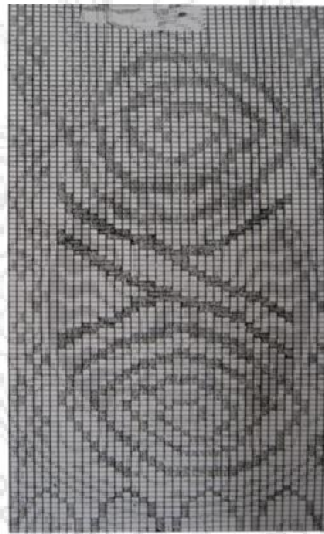
ภาพที่26ลายประขุกลายขอ

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัณเฑาะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

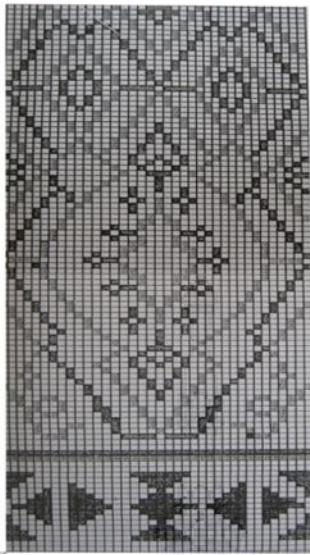
ภาพที่27ลายดอกขอ

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัณเฑาะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

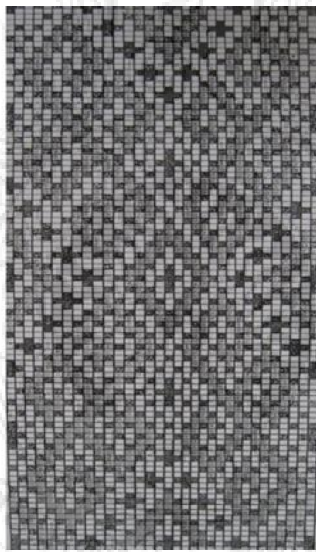
ภาพที่28ลายประยูกันหอย

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัณเฑาะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

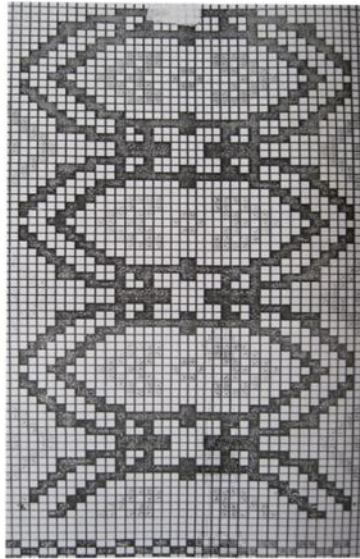
ภาพที่ 29ลายเต่า

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัณเฑาะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่30ลายงมหากจับ

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัณเฑาะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

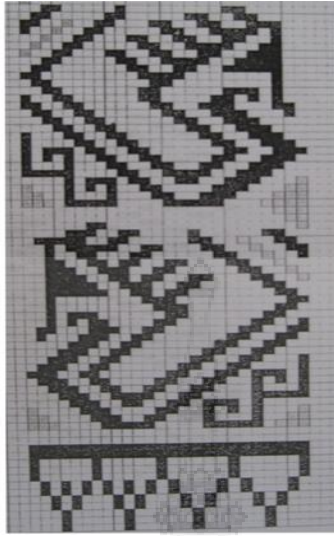
ภาพที่31ลายกำไลคู่

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่32ลายกำไลคู่

(ที่มา :นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

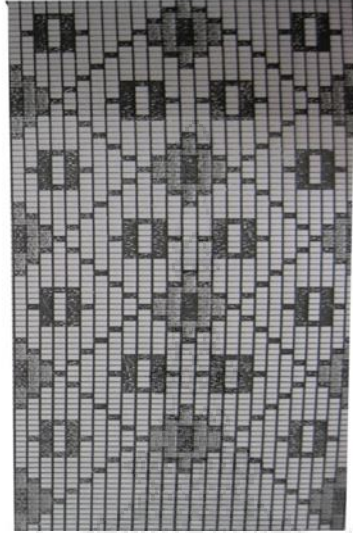
ภาพที่33ลายนาคว่

(ที่มา : นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

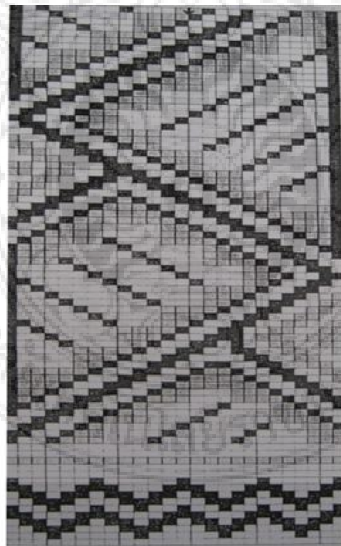
ภาพที่34ลายขีดหมอน

(ที่มา : นางสุนทรีย์มัญญะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

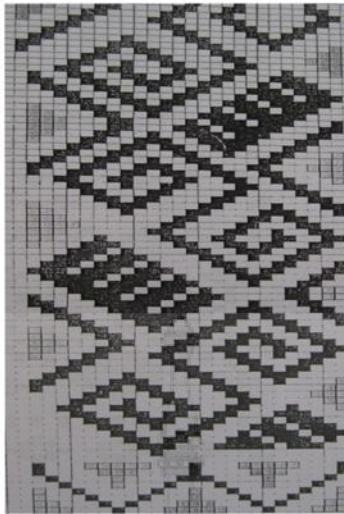
ภาพที่35ลายหมีโคมกงช่อ

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่36 ลายเลขขา

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

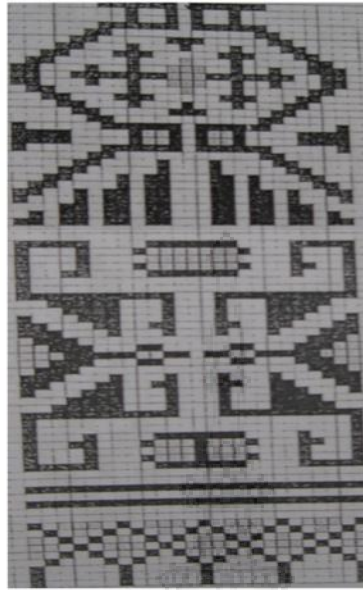
ภาพที่37 ลายขอเอส

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่38 ลายกงขอกู่

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่ 39 ลายโล่นักรบ

(ที่มา: นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

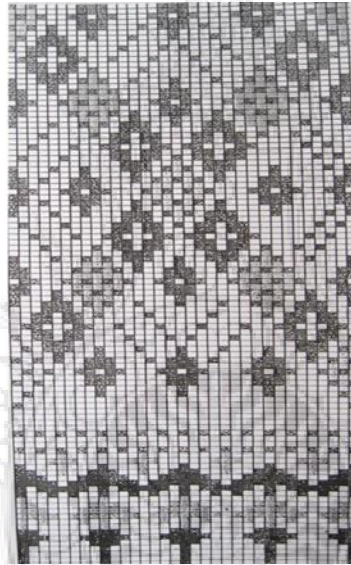
ภาพที่ 40 ลายขอหัวใจ

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

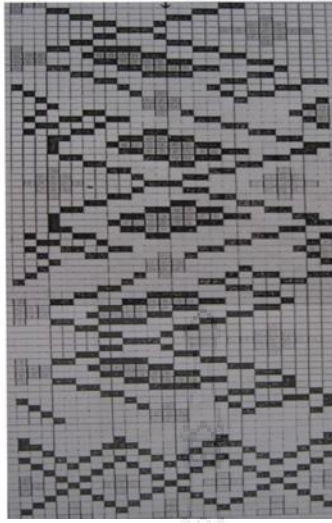
ภาพที่41 ลายหัวใจคู่

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

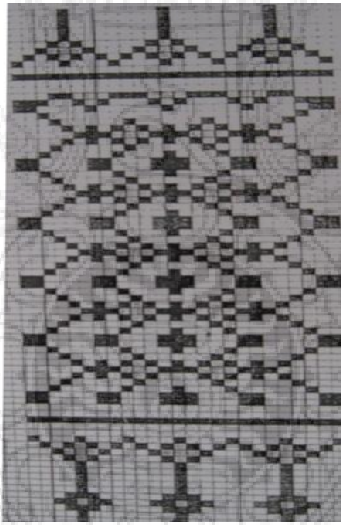
ภาพที่42ลาย โคมห้า – โคมเจ็ด

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่43ลาย โคมเอื้อย

(ที่มา :นางสุนทรีย์มัญญะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

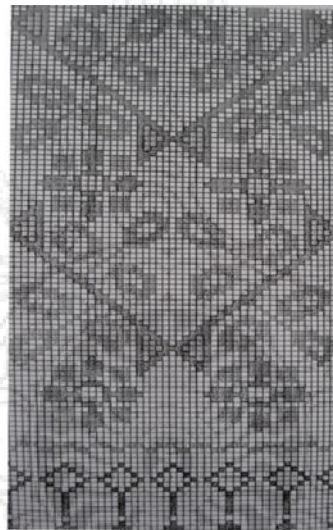
ภาพที่44ลายหมากจับ

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่45ลายประยุก

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

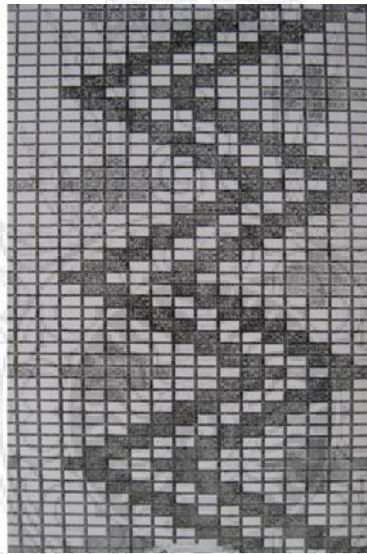
ภาพที่46ลายดอกไม้

(ที่มา :นางสุนทรีย์มัญญะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

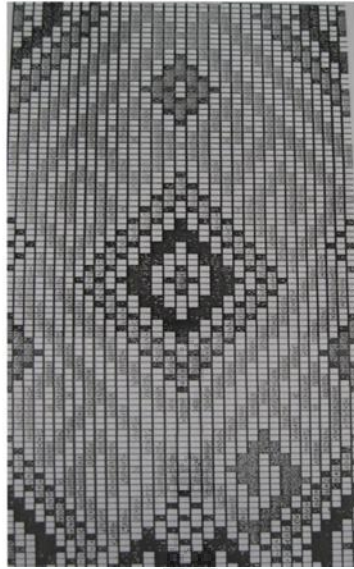
ภาพที่47 ลายขอใหญ่

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่48 ลายฟันปลา

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

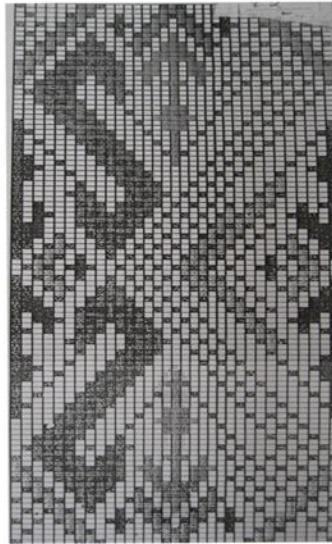
ภาพที่49 ลายกงผสม

(ที่มา :นางสุนทรีย์มัญญะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่50 ลายขอผสม

(ที่มา :นางสุนทรีย์มัญญะหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่51 ลายขอกู้

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่52 ลายฟองปลา

(ที่มา:นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

ภาพที่53 ลายฟองปลา

(ที่มา: นางสุนทรีย์มัญญาหงส์ ผู้ออกแบบลวดลายผ้าทอมัดหมี่ขอนแก่น)

2.ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาของ ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

แหล่งคดีโบราณบ้านเชียง เป็นแหล่งขุมทรัพย์ความรู้ทางประวัติศาสตร์และเป็นแหล่งกำเนิดศิลปวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงของประเทศไทย จากการค้นพบ โบราณวัตถุและหลักฐานทางโบราณคดีประเภทต่างๆ ซึ่งเป็นหลักฐานทางวัฒนธรรมที่บอกเล่าเรื่องราวของชุมชนเกษตรกรรมยุคแรกเริ่มในสมัยก่อนประวัติศาสตร์ของไทย ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนศิลปวิทยาการด้านต่างๆ

จากการขุดค้นพบโบราณวัตถุที่สำคัญอย่างเครื่องปั้นดินเผาที่มีอายุเก่าแก่ถึง 5,600 ปีมาแล้ว เครื่องมือเครื่องใช้ และเครื่องประดับที่ทำจากโลหะอย่างสำริดและเหล็ก ซึ่งเป็นหลักฐานแสดงถึงความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีด้านโลหกรรมของชุมชนบ้านเชียงโบราณ ส่งผลให้แหล่งโบราณคดีบ้านเชียงกลายเป็นแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญของชาติและของโลกซึ่งได้รับการสถาปนาจากองค์การยูเนสโก (UNESCO) ให้เป็นแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมของมนุษยชาติ โดยประกาศให้เป็นแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรม ลำดับที่ 359 เมื่อปี พ.ศ. 2535

ประวัติการค้นคว้าทางโบราณคดีบ้านเชียงเมื่อยามฝนตก สายน้ำจะชะเซาะดินที่เกาะอยู่ตามชั้นส่วนเครื่องปั้นดินเผาปริศนาซึ่งจะปรากฏลวดลายเขียนสีที่งดงามขึ้น แต่ยังไม่มีการใคร่สนใจมากนัก เด็กๆเอามาเล่นราวกับเป็นสิ่งของที่พบเจอโดยง่าย จนเมื่อ

พ.ศ. 2500 นายบรรลพ มนตรีพิทักษ์ ได้ขุดหลุมเพื่อลงเสาบ้านบริเวณใกล้เคียงกับวัดโพธิ์ศรีในปัจจุบัน ก็ได้พบกับหม้อลายเขียนสี 3 ใบในสภาพค่อนข้างสมบูรณ์พร้อมกับเศษภาชนะดินเผาคล้ายคลึงกัน จึงเก็บรวบรวมและมอบให้กับครูใหญ่โรงเรียนบ้านเชียงเพื่อเก็บรักษาและจัดแสดงไว้ที่โรงเรียน

พ.ศ. 2503 หัวหน้าหน่วยกรมศิลปากรได้ออกสำเร็จที่หมู่บ้านเชียง ครูใหญ่จึงมอบโบราณวัตถุให้แก่คณะกรรมการศิลปากรที่ 7 ของขอนแก่น เพื่อให้กรมศิลปากรนำไปศึกษา แต่ขณะนั้นยังไม่มีกำหนดำเนินไปศึกษา เนื่องจากการศึกษาเรื่องก่อนประวัติศาสตร์ไทยยังไม่เป็นที่สนใจเท่าไร

พ.ศ. 2509 นายสติเฟ่น ยัง นักศึกษาวิชาสังคมศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเดินทางมาศึกษาวิถีชีวิตของคนอีสานที่บ้านเชียง เพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ ขณะเดินสำรวจรอบ ๆ หมู่บ้านได้สะดุดรากต้นไม้ล้มกับพื้น ทำให้สังเกตเห็นภาชนะดินเผาลายเขียนสีจำนวนมากที่กระจัดกระจายอยู่ตามพื้น จึงเก็บตัวอย่างไปให้ศาสตราจารย์พิเศษชิน อยู่ดีที่ภัณฑารักษ์ของกรมศิลปากรตรวจสอบ จากการตรวจสอบพบว่าเป็นวัสดุโบราณยุคก่อนประวัติศาสตร์ สมัยโลหะ ซึ่งเป็นโบราณวัตถุที่ไม่เคยพบมาก่อนในประเทศไทย จึงมีความเห็นว่าควรมีการขุดค้นทางวิชาการเพื่อศึกษาต่อ และได้มีการส่งตัวอย่างภาชนะดินเผาอีกส่วนหนึ่งไปตรวจสอบหาอายุ ที่มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกาอีกด้วย

พ.ศ. 2510 กรมศิลปากรดำเนินงานขุดค้นทางโบราณคดีที่ชุมชนบ้านเชียงเป็นครั้งแรกด้วยการขุดหลุมทดสอบ ผู้ควบคุมการขุดคือ นายวิทยา อินทโกศัย และมีการตรวจสอบหาอายุจากเศษภาชนะดินเผาที่ได้จากการขุดค้นด้วยวิธีเทอร์โมลูมิเนสเซนส์ ที่มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ค่าอายุ 7,000–5,000 ปีมาแล้ว ด่วนเหตุนี้บ้านเชียงจึงกลายเป็นแหล่งโบราณคดีที่เป็นที่รู้จักทั่วโลก และภาชนะเขียนสีกลายเป็นวัตถุล้ำค่าและเป็นสิ่งต้องการของนักสะสมของเก่าตั้งแต่นั้นมา อนึ่งในเวลาต่อมา มีข้อมูลเพิ่มเติมว่าภาชนะลายเขียนสีมิได้มีอายุเก่าประมาณ 5,000–7,000 ปีมาแล้ว แต่มีอายุประมาณ 2,300–1,800 ปีมาแล้ว

เครื่องปั้นดินเผาบ้านเชียง เป็นเครื่องปั้นดินเผาของไทยสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ที่ขุดพบได้ที่หมู่บ้านบ้านเชียง จ.อุดรธานี แบ่งออกเป็น 3 สมัย คือ

- สมัยต้น (อายุประมาณ 5,600 - 3,000 ปี)
- สมัยกลาง (อายุประมาณ 3,000 - 2,300 ปี)
- สมัยปลาย (อายุประมาณ 2,300 - 1,800 ปี) เครื่องปั้นดินเผาบ้านเชียงสมัยต้น

ตารางที่ 3 ตารางแสดงช่วงสมัยของเครื่องปั้นดินเผา

สมัยปลาย	ภาชนะฉาบน้ำโคลนสีแดง	
2,000 – 1,800	แล้วขัดมัน	
ปี	ภาชนะเขียนลายสีแดงบนผิวสีแดง	
	ภาชนะสีแดงบนผิวสีน้ำตาล	
สมัยกลาง	ภาชนะสีแดงที่ขอบปาก	
3,000 – 2,000	ภาชนะสีขาวยกแต่งด้วยลายขีดผสมผสานสีแดง	
ปี	ภาชนะมีไหล่เป็นสันมุม มีทั้งแบบก้นแหลมและก้นกลม	
สมัยต้น	ภาชนะทรงกลม ตกแต่งด้วยลายเชือกทาบและเส้นขีดคดโค้งบริเวณไหล่	
5,600 – 3,000	เริ่มมีภาชนะแบบทรงกระบอกปากฝ่ายตกแต่งด้วยปลายเชือกทาบ	
ปี	ภาชนะตกแต่งด้วยเส้นขีดเป็นลายขดจำนวนมาก	
	ภาชนะสีดำมีเชิงตกแต่งด้วยเส้นขีดเป็นลายกคดประทับ	

3. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ตี้แวร์

ประวัติและความเป็นมาของปาร์ตี้แวร์

เครื่องแต่งกายปาร์ตี้แวร์เครื่องแต่งกายชุดราตรี หรือเครื่องแต่งกายสำหรับไปงาน หมายถึงเครื่องแต่งกายพิธีการและเครื่องแต่งกายออกงานสังคม ที่ใส่เพื่อร่วมงานพิธีหรืองานเฉลิมฉลอง ต่าง ๆ การเลือกเครื่องแต่งกายที่ใส่ไปงานที่เป็นทางการเหล่านี้ จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงมารยาททางสังคม อันเกี่ยวเนื่องกับลักษณะของงาน สถานที่จัดงาน ช่วงเวลา สถานะทางสังคม อาชีพ และผู้เข้าร่วมงาน โดยมาตรฐานเครื่องแต่งกายของชุดไปงาน สามารถแบ่งตามลักษณะความเป็นทางการได้ดังนี้

1. เครื่องแต่งกายชุดปาร์ตี้หรือชุดไปงานแบบทางการ

1.1 ชุดกลางวันเครื่องแต่งกายชุดปาร์ตี้หรือชุดไปงานแบบทางการสำหรับกลางวัน จะเน้นชุดเสื้อผ้าที่ตัดเย็บจากเนื้อผ้าที่ให้สัมผัสนุ่มนวล รูปแบบชุดไม่เปิดเผยผิวหนังมากนัก ส่วนใหญ่เป็นชุดติดกันหรือชุดที่ท่อนบนท่อนล่างเข้ากัน นิยมตกแต่งด้วยเครื่องประดับที่ดูดีมีระดับ เช่น ไข่มุก หรืออัญมณี เป็นต้น

ภาพที่ 54 ชุดไปงานแบบทางการสำหรับกลางวัน

(ที่มา: <http://www.pinterest.com> วันที่สืบค้น 29 พฤษภาคม 2558)

1.2 ชุดกลางคืน เครื่องแต่งกายชุดปาร์ตี้หรือชุดไปงานแบบทางการสำหรับกลางคืน นิยมใช้ผ้าพื้นเนื้อดี มีการประดับตกแต่งอย่างหรูหรา มักมีรูปแบบที่เน้นให้เห็นถึงสรีระ ส่วนเว้าส่วนโค้งอันสวยงามของผู้หญิง จึงนิยมรูปแบบชุดที่ไม่มีแขนเสื้อ เปิดโชว์หน้าอก แผ่นหลัง และไหล่ ชายกระโปรงยาวลากพื้น หรือยาวระพี้นพอดี

ภาพที่55 ไปงานแบบทางการสำหรับกลางคืน

(ที่มา:<http://www.pinterest.com> วันที่สืบค้น 29 พฤษภาคม 2558)

2. เครื่องแต่งกายชุดปาร์ตี้หรือชุดไปงานแบบกึ่งทางการ

2.1 ชุดกลางวัน เครื่องแต่งกายชุดปาร์ตี้หรือชุดไปงานแบบกึ่งทางการสำหรับกลางวัน นิยมใช้เนื้อผ้าใยสังเคราะห์ และเนื้อผ้าใยธรรมชาติที่มีคุณภาพสูง มีรูปแบบเป็นชุดติดกัน หรือชุดสูทที่ให้ความรู้สึกที่เป็นทางการเล็กน้อย สามารถสวมใส่ได้ตั้งแต่ในออฟฟิศ ไปจนถึงใส่ไปงาน โดยเครื่องประดับที่ใช้ตกแต่งกับชุดประเภทนี้จะเป็นเครื่องประดับชนิดเดียวกับงานแบบทางการ หรือเป็นเครื่องประดับที่ทำจากวัสดุอื่นก็ได้ เช่น ทอง เงิน เป็นต้น

ภาพที่ 56 ชุดไปงานแบบกึ่งทางการสำหรับกลางวัน

(ที่มา: <http://www.pinterest.com> วันที่สืบค้น 29 พฤษภาคม 2558)

2.2 ชุดกลางคืนเครื่องแต่งกายชุดปาร์ตี้หรือชุดไปงานแบบกึ่งทางการสำหรับกลางคืน จะมีรูปแบบที่เรียบง่ายกว่าชุดแบบทางการ โดยอาจจะไม่มีแขนเสื้อ หรือไม่มีปก เครื่องประดับในการตกแต่งก็จะเรียบง่ายกว่าเครื่องประดับของชุดปาร์ตี้หรือชุดไปงานแบบทางการ

ภาพที่ 57 ชุดไปงานแบบกึ่งทางการสำหรับกลางคืน

(ที่มา :<http://www.pinterest.com> สืบค้นวันที่ 29 พฤษภาคม 2558)

รูปแบบเครื่องแต่งกายทั้ง 2 แบบนี้จะปรับเปลี่ยนไปตามสมัยนิยม แต่การเลือกใช้วัสดุ ในการผลิตมักจะยังคงเป็นวัสดุพิเศษ ที่นำมาผสมผสานเข้ากับเทคนิคการตัดเย็บ และการออกแบบที่พิถีพิถันเพื่อแสดงถึงคุณค่าและเหมาะสมกับรูปแบบของงานสังคมนั้น ๆ แต่นอกเหนือจากการเลือกเครื่องแต่งกายสำหรับไปงานอย่างเหมาะสมกับกาลเทศะแล้วนั้น เครื่องแต่งกายชุดปาร์ตี้หรือชุดไปงานยังต้องช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพให้ผู้สวมใส่ดูดีมีระดับ และมีภาพลักษณ์ที่ดี เป็นที่ยอมรับของสังคม

4. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหลักการออกแบบเครื่องแต่งกาย

การออกแบบ (Design) หมายถึง การใช้ความคิดในการเลือกจัดซื้อวัสดุเพื่อสร้างสรรค์งานศิลปะ ให้มีหน้าที่ใช้สอยตามความต้องการทั้งในด้านประโยชน์และความงามในรูปทรงลักษณะในทางศิลปะ ให้คำจำกัดความออกแบบว่าการรวมมูลฐานในทางศิลปะเข้าด้วยกัน ในการเลือกหรือการจัด ไม่ว่าจะด้วยวัสดุอะไรผู้ออกแบบจะต้องนำเอาสิ่งเหล่านั้นไปใช้ คือ เส้นรูปทรงรูปลักษณะสี ช่องว่างและความงามของพื้นผิว

ความจำเป็นที่ต้องมีการออกแบบ

1. เป็นเครื่องช่วยในการถ่ายทอดทางความคิดและความรู้สึก ของงานให้ผู้อื่นทราบ โดยการใช้เส้นสีรูปทรง มาประกอบกันเข้าให้เป็นรูปร่าง โดยให้ผู้อื่นมีความเข้าใจในสิ่งนั้นด้วย
2. เป็นการช่วยวางรูปหรือโครงสร้างของงานนั้นๆ ให้เหมาะสมกับหน้าที่และการใช้สอยด้วยให้ผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกคล้อยตามในด้านความงามและคุณค่าของสิ่งนั้นๆ
3. เป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดการค้นคว้าทดลองทั้งในด้านวัสดุและวิธีการใหม่ๆ ในการทำงาน

การออกแบบที่ดีนั้นควรจะมีหลักเกณฑ์ในการยึดถือเป็นการปฏิบัติซึ่งเป็นที่จำเป็นสำหรับนักออกแบบแบ่งออกเป็น 7 ประการดังนี้

1. หน้าที่การนำไปใช้ (Function) เป็นสิ่งแรกที่ต้องคำนึงถึงเป็นอย่างยิ่งเพราะของแต่ละอย่างมีหน้าที่การใช้สอยไม่เหมือนกัน การออกแบบจะต้องออกแบบจะต้องออกแบบให้เหมาะสมและถูกต้องมากที่สุดเช่น เครื่องปั่นดินเผาจะนำไปใช้แทนโลหะก็ไม่ได้

2. การประหยัด (Economy) การประหยัดในที่นี้หมายถึงการประหยัดวัสดุและเงินทองที่นำมาลงทุนด้วยสิ่งต่างๆ ที่มีคุณภาพดีเลิศ ขนาดไหนถ้าราคาในการผลิตสูงแล้วแบบที่ออกไปนั้นก็ควรเป็นที่ง่ายและเหมาะสม

3. ความทนทาน (Durability) การออกแบบที่ดีนั้นนอกจากจะประหยัดแล้วยังต้องคำนึงถึงความทนทานด้วยวัสดุอะไรตามถึงแม้ว่าจะมีราคาถูกแบบสวยงามขนาดไหนก็ตาม ถ้าขาดความทนทานแล้วคุณค่าของสิ่งนั้นจะด้อยลงไป

4. วัสดุ (Material) ควรเลือกวัสดุต่าง ที่จะนำมาใช้นั้นเราถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง เพราะจะต้องเหมาะสมกับประโยชน์

5. โครงสร้าง (Construction) โครงสร้างของสิ่งต่างๆ ไม่เหมือนกัน ฉะนั้น ผู้ออกแบบ จะต้องศึกษาโครงสร้างหรือธรรมชาติของสิ่งเหล่านั้นให้เข้าใจเป็นอย่างดีเสียก่อนจึงจะเป็นนักออกแบบที่ดี ได้

6. ความงาม (Beauty) ถ้าสิ่งต่างๆ ที่นักออกแบบได้กระทำขึ้น โดยคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ที่กล่าว มาแล้วยังไม่เป็นการเพียงพอสิ่งที่ตามมาอีกอย่างหนึ่งที่จะขาดไม่ได้คือเรื่องของความงาม ถ้าเราไม่สื มสุภายิตที่ว่า “ไถ่งามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง” ความงามคืออะไรความงามคือความพอดี ไม่มากไม่น้อย เกินไป การตกแต่งหรือการออกแบบนั้นๆ จึงเหมาะสมและสวยงามเพราะเชื่อกันว่า ทุกคนชอบความงาม ด้วยกันทั้งนั้น

7. ลักษณะเด่นพิเศษเฉพาะอย่าง (Personality) ไม่ว่าสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นหรือเกิดขึ้นเอง จะมีลักษณะเด่นประจำตัวของมันอยู่แต่ถ้าเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ออกแบบแล้วต้องเป็นจุดดีของแต่ละสิ่งจะออกมา อย่างเด่นชัด จึงจะถือว่าการออกแบบนั้นสมบูรณ์ เช่นการออกแบบเครื่องตกแต่งเครื่องงานจะจัดตรงไหนให้ เด่นชัดสวยงามกว่าที่อื่นก็ควรจะเน้นเป็นพิเศษ

หลักของการออกแบบหลักฐานพื้นฐาน โดยอาศัยส่วนประกอบขององค์ประกอบศิลป์ ซึ่งประกอบไปด้วย จุด เส้น รูปร่าง รูปทรง น้ำหนัก สี และพื้นผิวนำมาจัดวางเพื่อให้เกิดความสวยงาม โดยมีหลักการดังนี้

1. เอกภาพในการออกแบบ ผู้ออกแบบจะต้องคำนึงถึงงานทั้งหมดให้อยู่ในหน่วยงานเดียวกันเป็น กลุ่มก้อน หรือมีความสัมพันธ์กันทั้งหมดของงานนั้นๆ และพิจารณาส่วนย่อยลงไปตามลำดับในส่วนย่อยๆ ก็คงต้องถือหลักการนี้เช่นกัน รวมถึงการลงสีอะครีลิคอีกด้วย

การสร้างเอกภาพในทางปฏิบัติมี 2 แบบคือ

1.1 Static unity การจัดกลุ่มของ form และ shape ที่แข็งเช่น รูปทรงเรขาคณิต จะให้ผลทรง พลังเด็ดขาด แข็งแรง และ แน่นอน

1.2 Dynamic unity เป็นการเน้นไปทางอ่อนไหวการเคลื่อนไหว ซึ่งอยู่รูปในลักษณะชั้น หรือความสามัคคีหรือความคมชัดอย่างใดอย่างหนึ่งให้แสดงออกมาจากงานชิ้นนั้นด้วยจะทำให้งานสมบูรณ์ ขึ้น การจัดองค์ประกอบที่ดีนั้นควรให้ส่วนประกอบรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่แตกกระจาย การ

รวมตัวกันจะทำให้เกิดหน่วย หรือเอกภพ จะได้ส่วนประธานเป็นจุดสนใจ และมีส่วนประกอบต่างๆ ให้นำสนใจ

2. ความสมดุลความสมดุลหรือดุลยภาพ หมายถึง ความเท่ากันเสมอกัน มีน้ำหนัก หรือความกลมกลืนพอเหมาะพอดี โดยมีแกนสมมติทำหน้าที่แบ่งภาพให้ซ้ายขวา บน ล่าง ให้เท่ากับการเท่ากับอาจไม่เท่ากันจริงๆ ก็ได้แต่จะเท่ากันในความรู้สึกตามที่ตามองเห็น

ความสมดุลแบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 ความสมดุล 2 ข้างเท่ากัน (Symmetrical Balance) หมายถึง การจัดวางองค์ประกอบต่างๆ ของศิลปะให้ทั้ง 2 ข้างแกนสมมติมีขนาด สัดส่วน และน้ำหนักเท่ากัน หรือมีรูปแบบเหมือนกันคล้ายกัน เช่น การวาดภาพที่ซ้ายขวาเหมือนกันมาก

2.2 ความสมดุล 2 ข้างไม่เท่ากัน (Asymmetrical Balance) หมายถึง การจัดองค์ประกอบของศิลปะ ทั้ง 2 ข้างแกนสมมติมีขนาดสัดส่วนน้ำหนักไม่เท่ากัน ไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน แต่สมดุลกันในความรู้สึก

3. เส้นแย้งเป็นการจัดองค์ประกอบโดยการนำเอาเส้นในลักษณะแนวนอนและแนวตั้งฉากมาประกอบกันให้เป็นเนื้อหาที่ต้องการ มีลักษณะของภาพแบบเส้นแย้งในธรรมชาติรอบๆ ตัวเรา อยู่มาภายนับว่าเป็นรากฐานของการจัดองค์ประกอบการจัดองค์ประกอบให้เกิดความแตกต่างเพื่อดึงดูดความสนใจหรือให้เกิดความสนุก ตื่นเต้น น่าสนใจ ลดความเรียบ น่าเบื่อ ให้ความรู้สึกฝืนใจ ขัดใจ แต่ชวนมอง

4. เส้นผ่านเป็นการจัดองค์ประกอบที่ใช้เส้นผ่านช่วยให้เส้นแย้งมีความประสาน กลมกลืนกัน เส้นผ่านจะเป็นตัวช่วยให้เอกภพมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

5. การซ้ำเป็นการจัดองค์ประกอบที่นำเอาองค์ประกอบที่เหมือนกันมาใช้ลักษณะการซ้ำ กัน หรือคล้ายกันให้เกิดจังหวะ ให้เกิดความรู้สึกที่เป็นระเบียบ มั่นคงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สามารถแบ่งได้ดังนี้

5.1 การซ้ำแบบเหมือนกันหรือขนาดเท่ากัน

5.2 การซ้ำแบบเป็นจังหวะสลับกัน

5.3 การซ้ำจากเล็กไปหาใหญ่

6. จังหวะการเคลื่อนไหวที่เกิดจากการซ้ำกันขององค์ประกอบ เป็นการซ้ำที่เป็นระเบียบ จากระเบียบธรรมดาที่มีช่วงห่างเท่าๆ กัน มาเป็นระเบียบที่สูงขึ้น ชับซ้อนขึ้นจนถึงขั้นเกิดเป็นรูปลักษณะของศิลปะ โดย

เกิดจาก การซ้ำของหน่วย หรือการสลับกันของหน่วยกับช่องไฟ หรือเกิดจาก การเลื่อนไหลต่อเนื่องกันของเส้น สี รูปทรง หรือ น้ำหนัก

7. ความกลมกลืนลักษณะการประสานสัมพันธ์กันขององค์ประกอบศิลป์ต่างๆ เช่น จุด เส้นรูปร่าง รูปทรงขนาด สัดส่วนค่าน้ำหนักลักษณะผิวจังหวะ บริเวณว่าง สี เมื่อนำมาประกอบกันแล้วต้องสนับสนุนกัน เข้ากันได้ดี ไม่ขัดแย้งกัน

8. การเน้นในงานศิลปะจะต้องมีส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือจุดใดจุดหนึ่งที่มีความสำคัญกว่าส่วนอื่นๆ เป็นประธานอยู่ถ้าส่วนนั้นๆ อยู่ปะปนกับส่วนอื่นๆและมีลักษณะเหมือนกัน ก็อาจถูกกลืนหรือถูกส่วนอื่นๆที่มีความสำคัญน้อยกว่าบดบัง หรือแย่งความสำคัญ ความน่าสนใจ ไปเสียงานที่ไม่มีจุดสนใจจะทำให้ดูน่าเบื่อ เหมือนกับลวดลายที่ถูกจัดวางซ้ำกันโดยปราศจากความหมาย หรือเรื่องราวที่น่าสนใจดังนั้นส่วนนั้นจึงต้องถูกเน้น ให้เห็นเด่นชัดขึ้นมา เป็นพิเศษกว่าส่วนอื่นๆซึ่งจะทำให้ผลงานมีความงาม สมบูรณ์ ลงตัว และน่าสนใจมากขึ้น

9. การใช้ความขัดแย้งความไม่ประสานสัมพันธ์กัน หรือไม่เข้ากันเช่นเส้นที่แตกต่างกัน รูปร่างหรือ รูปทรงที่แตกต่างกันทั้งลักษณะรูปแบบและขนาด ลักษณะผิวหยาบ กับผิวละเอียด สีตรงกันข้าม หรือสีตัดกัน

10. การส่งเสริมความเด่น ความมีอำนาจเหนือคือการนำเอาองค์ประกอบต่างๆ ในการออกแบบมาช่วยในการออกแบบให้ดูน่าสนใจ หรือส่วนสำคัญให้ดูสมบูรณ์ยิ่งขึ้น การเน้นจุดเป็นการดึงจุดสนใจของการออกแบบ ลักษณะของการส่งเสริมความเด่น ทำได้โดยมีลักษณะแปลก หมายถึงจุดที่ต้องการเน้น ออกแบบให้มีลักษณะแปลกกว่าจุดอื่นๆ เช่นการใช้สีให้เกินกว่าบริเวณอื่นๆ หรือ การให้ขนาดที่แตกต่างกัน พื้นผิว เป็นต้นความเด่น สวย ขนาด หรือน้ำหนักขนาดใหญ่กว่าส่วนอื่นๆ น้ำหนักของสี แสง เงา ที่เข้มหรือจางกว่าส่วนอื่นๆ

องค์ประกอบของการออกแบบ ประกอบไปด้วย

1.จุดคือ ส่วนประกอบที่เล็กที่สุด เป็นส่วนเริ่มต้นไปสู่ส่วนอื่นๆ เช่น การนำจุดมาเรียงต่อกันตามตำแหน่งที่เหมาะสม และซ้ำๆ กัน จะทำให้เรามองเห็นเป็น เส้น รูปร่าง รูปทรง ลักษณะผิว และการออกแบบที่น่าตื่นตาตื่นใจ จากจุดหนึ่ง ถึงจุดหนึ่งมีเส้นที่มองไม่เห็นด้วยตา แต่เห็นได้ด้วยจินตนาการเราเรียกว่าเส้นโครงสร้าง

2. เส้นหมายถึง จุดที่เรียงติดต่อกัน เกิดจากการลากจุด ชิด เขียนด้วยวัสดุต่างๆ ลงบนระนาบผิว ทำให้เกิดเป็นเส้นตรง เส้นโค้ง เส้นเฉียง ฯลฯ สามารถถ่ายทอดทางความรู้สึกได้ด้วยการมองเห็นทางสายตา ยกตัวอย่างเช่น เส้นตรงที่ให้ความรู้สึกมั่นคง เส้นโค้งแสดงออกถึงความอ่อนหวาน

3. แสงและเงาแสงเมื่อกระทบตกลงไปบนวัตถุต่างๆจะทำให้เกิดเงาหรือส่วนที่มีดในทิศทางตรงกันข้าม ทำให้เกิดความรู้สึกต่างๆ ตัวอย่างเช่น เงาที่ลอดผ่านตามพุ่มไม้

4. สีคือ ลักษณะของการที่เรามองเห็นสิ่งต่างๆ ทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกจากสัทสัมผัสทางสายตา ตัวอย่างเช่น สีแดงให้ความรู้สึกถึงความรักความโอบอ้อมอารี สีส้มให้ความรู้สึกของความสนุกสนาน สีน้ำตาลให้ความรู้สึกถึงกลิ่นคั่ว

5. น้ำหนักสีจะว่าไปแล้วน้ำหนักสีคือเรื่องของความสว่างของสี หรือการเพิ่มขาว เดิมดำลงในเนื้อสีที่เราที่อยู่และการปรับเปลี่ยนน้ำหนักสีนี้เองที่ทำให้ภาพดูมีมิติ ดูมีความลึก หรือที่เราเรียกกันว่า โทน Tone ซึ่งบางครั้งสร้างความน่าสนใจ ดึงดูดและความสมจริงให้กับงานที่เราออกแบบได้

6. ขนาดและสัดส่วนขนาด หมายถึง ลักษณะของวัตถุ ที่จะเขียน คือ มีลักษณะใหญ่เล็ก กว้างยาว ตามที่เรารับรู้ได้ ตามหลักการมองเห็นภาพด้วยสายตา ของเราคือ วัตถุชนิดเดียวกัน ขนาดเท่ากัน อยู่ใกล้กว่าจะมีขนาด ใหญ่กว่าวัตถุที่อยู่ไกล ออกไป และยิ่งอยู่ไกลมากเท่าไร ก็ยิ่งเล็กลงไปจนมองไม่เห็น

สัดส่วน หมายถึง การจัดภาพ หรือ การเขียนภาพให้ได้ขนาดและที่สว่างจนเกิดความสมส่วน ซึ่งกันและกัน ซึ่งเกิดความสัมพันธ์กันด้วยดี ในการปฏิบัติงานศิลปะ สัดส่วนมีความสำคัญมากจะต้องมีความสัมพันธ์กับขนาดเป็นอย่างดีด้วย ขนาดและสัดส่วนมีความสัมพันธ์กับรูปร่าง รูปทรง เมื่อเรานำรูปร่าง รูปทรง มาจัดองค์ประกอบเข้าด้วยกัน

7. รูปร่างและรูปทรงรูปร่าง คือ รูปแบน ๆ มี 2 มิติ มีความกว้างกับความยาวไม่มีความหนาเกิดจากเส้นรอบนอกที่แสดงพื้นที่ขอบเขตของรูปต่าง ๆ เช่น รูปวงกลม รูปสามเหลี่ยม หรือ รูปอิสระที่แสดงเนื้อที่ของผิวที่เป็นระนาบมากกว่าแสดงปริมาตรหรือมวล

รูปทรง คือ รูปที่ลักษณะเป็น 3 มิติ โดยนอกจากจะแสดงความกว้าง ความยาวแล้ว ยังมี ความลึก หรือความหนา ฐาน ด้วยเช่น รูปทรงกลม ทรงสามเหลี่ยม ทรงกระบอก เป็นต้น ให้ความรู้สึกมีปริมาตร ความหนาแน่น มีมวลสาร ที่เกิดจากการใช้ค่าน้ำหนัก หรือการจัดองค์ประกอบของรูปทรงหลายรูปรวมกัน

8. ลักษณะพื้นผิว (Texture) เป็นการแสดงลักษณะพื้นผิวของรูปร่าง หรือรูปทรงต่างๆ ทั้งที่มีอยู่ในธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งผิวนอกของสิ่งต่างๆที่มีลักษณะต่างๆกัน ทั้งที่มีลักษณะผิวหยาบ ผิวขรุขระ ผิวค้ำ ผิวละเอียดและผิวมัน ซึ่งเราสามารถรับรู้สิ่งเหล่านี้ได้ด้วยการสัมผัส และทางตา

5. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหลักการออกแบบเครื่องแต่งกาย

การตกแต่งเสื้อผ้า (Treatment) การตกแต่ง หมายถึง วิธีการตกแต่งเสื้อผ้าที่เกิดจากการตกแต่งด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ทำให้เสื้อผ้าเกิดความสวยงามไม่แพ้การตกแต่งด้วยวัสดุตกแต่ง การตกแต่งเสื้อผ้ามีหลายวิธี เช่น การตกแต่งด้วยตะเข็บ ผ้าเคลือบ การต่อผ้า ใส่ใโก้ การแทรกผ้า การตีเกล็ด จีบระบาย จีบรูด ฯลฯ เป็นกาตกแต่งที่ต้องใช้ฝีมือการตัดเย็บ ความประณีต นิยมใช้ตกแต่งกับเสื้อผ้าเด็ก การตกแต่งเสื้อผ้าสตรี บุรุษ ในชุดลำลอง ชุดทำงาน หรือชุดอื่นๆขึ้นอยู่กับทางเลือกวิธีตกแต่ง แต่ละวิธีควรเลือกใช้ให้เหมาะสม ความสำคัญของการตกแต่งเสื้อผ้าการตกแต่งเสื้อผ้าเป็นการตกแต่งเพื่อให้เสื้อผ้านั้นดูสวยงาม มองดูแล้วน่าสวมใส่และสามารถดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม การตกแต่งเสื้อผ้าไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งด้วยมือหรือด้วยเครื่องจักรก็มีความสำคัญด้วยทั้งสิ้น การตกแต่งด้วยเครื่องจักรมีการจีบรูด จีบระบาย การปักจักร การเดินเส้น ทำให้เสื้อผ้าเกิดความสวยงามมากยิ่งขึ้น การตกแต่งสามารถช่วยเพิ่มราคาเสื้อผ้าและบ่งบอกถึงรสนิยมของผู้สวมใส่ บางครั้งสามารถช่วยแก้ปัญหาการตัดเย็บได้ เช่น จีบระบาย ช่วยแก้ปัญหาความยาวเสื้อกระโปรงหรือแก้ปัญหาารูปแบบเสื้อที่แข็งกระด้าง ให้ดูอ่อนหวาน น่ารักได้เช่นกันหลักการตกแต่งเสื้อผ้า หลักการตกแต่งเสื้อผ้า มีข้อควรพิจารณา ดังต่อไปนี้

1. การตกแต่งต้องกลมกลืนกับสวดลายในผ้า
2. รูปทรงของการตกแต่งต้องเหมาะสมกับรูปแบบหรือโครงสร้างเสื้อผ้า
3. สีและผิวสัมผัสของผ้ากับการตกแต่งต้องให้กลมกลืนกัน
4. จุดเด่นบนเสื้อผ้า การตกแต่งเสื้อผ้าควรมีเพียงจุดเดียว เลือกตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งให้เด่นเพียงจุดเดียว
5. ความสมดุลของการตกแต่ง ควรหลีกเลี่ยงการแบ่งสัดส่วนการตกแต่งที่มีความสมดุลเท่ากันบนตัวเสื้อ

อุปกรณ์ที่ใช้ตกแต่งเสื้อผ้า

วัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ตกแต่งเสื้อผ้า หมายถึง เครื่องมือ ที่ใช้ในระหว่างการตกแต่งเสื้อผ้า เป็นตัวช่วยอำนวยความสะดวกการตกแต่ง สามารถตกแต่งเสื้อผ้าได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น การตกแต่งเสื้อผ้ามี 2 แบบ คือ การตกแต่งด้วยมือ และการตกแต่งด้วยเครื่องจักร วัสดุตกแต่งเสื้อผ้าวัสดุตกแต่งเสื้อผ้า หมายถึง วัสดุ

สำเร็จรูปที่นำมาตกแต่งเสื้อผ้าให้เกิดความสวยงามเพิ่มเติมจากวัสดุหลักและวัสดุรอง วัสดุตกแต่งที่นิยมใช้กันทั่วไปมีมากมายหลายชนิด ความสำคัญของวัสดุตกแต่งนั้นจะขึ้นอยู่กับการใช้วัสดุตกแต่ง หรือการใช้เทคนิคตกแต่ง และความถนัดของนักออกแบบตกแต่งเสื้อผ้าแต่ละคนชนิดของวัสดุตกแต่งเสื้อผ้าวัสดุตกแต่งเสื้อผ้ามีมากมายหลายชนิดแต่ละชนิดมีลักษณะและทำหน้าที่การตกแต่งแตกต่างกันไป บางชนิดทำหน้าที่ 2 หน้าที่ คือ ทั้งตกแต่งและเครื่องเกาะเกี่ยว บางชนิดทำหน้าที่ตกแต่งและแก้ปัญหาเสื้อผ้า หรือบางชนิดมีลักษณะการทำหน้าที่เพียงอย่างเดียว คือ ทำหน้าที่ตกแต่งให้เสื้อผ้าสวยงาม หรุหร่า วัสดุตกแต่งเสื้อผ้าสามารถแบ่งตามที่มาได้ดังนี้

1. กระจุก
2. ซิป
3. ขางยึด
4. วัสดุธรรมชาติ

การเลือกใช้วัสดุตกแต่งเสื้อผ้าการเลือกวัสดุตกแต่งเสื้อผ้าควรเลือกใช้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับรูปแบบเสื้อผ้า และประเภทของเสื้อผ้าที่ผลิต และควรคำนึงถึงคุณสมบัติของวัสดุตกแต่งดังนี้

1. พื้นผิววัสดุตกแต่ง หมายถึง สี แบบ ลวดลายวัสดุตกแต่ง ควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับวัสดุหลัก โดยเฉพาะสี ควรเลือกสีวัสดุตกแต่งให้สอดคล้องกับผ้า
2. น้ำหนักวัสดุตกแต่งควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับวัสดุหลัก ในกรณีผลิตเสื้อผ้าที่ใช้ วัสดุหลักเนื้อหนาหนัก ควรเลือกวัสดุที่มีน้ำหนักได้
3. ราคาวัสดุตกแต่งควรเลือกใช้ให้สอดคล้องกับราคาเสื้อผ้าที่ผลิต เพราะการคิดราคาเสื้อผ้าจำเป็นต้องต้องบวกราคาของวัสดุตกแต่งด้วย
4. ขนาดวัสดุตกแต่งควรเลือกขนาดให้เหมาะสมกับเสื้อผ้า

ซึ่งในการออกแบบเสื้อผ้านักออกแบบต้องเป็นผู้กำหนดสัดส่วนเสื้อผ้าให้สัมพันธ์กับขนาดวัสดุตกแต่งเสื้อผ้าการทำเสื้อที่มีเส้นเกิดจากการตัดต่อผ้าการบังกับรูปทรงเสื้อด้วยการใช้เกล็ดนั้น สามารถดัดแปลงมาในรูปเส้น มีการตัดต่อผ้าให้เป็นตะเข็บได้ทั้งทางตั้งและทางนอนการทำเสื้อที่มีการตัดต่อผ้าสำคัญที่การกำหนดเกรนผ้าได้อย่างถูกต้อง เสื้อจัดได้รูปทรงสวยงาม สัดส่วนดี

วัสดุใช้ในการตกแต่งผ้า

ลูกบิดเป็นวัสดุตกแต่งเสื้อผ้า ใช้ตกแต่งคู่กับเลื่อม การใช้ลูกบิดต้องใช้เข็มมือ เป็นอุปกรณ์ และร้อยเส้นด้ายทะลุผ่านผ้าให้เกิดเป็นลวดลายต่างๆ ที่มีความสวยงาม ส่วนใหญ่ใช้ตกแต่งเสื้อสตรี ลูกบิดมีทั้งทรงกลม แท่ง เหลี่ยม หรือหลายรูปทรงให้เลือก

ลูกบิดแก้ว เป็นลูกบิดเม็ดกลมขนาดเล็กที่มีลักษณะแวววาว มีหลายสี ทำจากแก้วหรือพลาสติก นิยมนำมาปักเป็นเกสรดอกไม้ ปักใบไม้และกิ่งก้าน

ลูกบิดมุก เป็นลูกบิดลักษณะเม็ดกลมคล้ายมุก มีให้เลือกทั้งขาวเหมือนมุกและสีขาวเหลือง สีส่อนๆคล้ายเนื้อมุก มีให้เลือกใช้ได้หลายสีหลายขนาด ตั้งแต่เม็ดเล็กจนถึงเม็ดใหญ่เท่าเม็ดถั่วลิสงเตา นิยมนำมาปักเป็นเกสรดอกไม้ และปักชายครุยของผ้าสไบ

ลูกบิดคริสตัล เป็นลูกบิดแก้วหรือพลาสติก มีรูปทรงแบบเพชร มีสีสวยงาม โคนการฉลุดีสั้นใน ให้เห็นเป็นเม็ดแก้วสีต่างๆ มีทั้งแบบกลมและแบบเหลี่ยม นิยมใช้ปักตกแต่งเสื้อผ้าแฟชั่น และนำมาร้อยเป็นเครื่องประดับ

ลูกบิดแท่ง หรือปล้องอ้อย จะมีลักษณะเป็นแท่งยาว มีทั้งขนาดยาวมากหรือยาวน้อย ถ้าแท่งแก้วหรือปล้องอ้อยที่มีขนาดเล็กผิวนอกก็จะกลมเกลี้ยง แต่ถ้าเป็นปล้องขนาดใหญ่ผิวนอกก็จะเป็นเหลี่ยม ทำให้มองดูมีความสวยงามแวววาวกว่าปล้องอ้อยชนิดกลมเล็ก นิยมปักเป็นก้านเกสร ปักโบไม้ และกิ่งก้าน

ลูกบิดมุกกริ หรือมุกเม็ดข้าวสาร ลักษณะของลูกบิดชนิดนี้มีลักษณะเหมือนเม็ดข้าว คือ หัวเรียวยาวเรียวยาว มีหลายขนาดและหลายสี เลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม นิยมใช้ปักเป็นกลีบดอกไม้ และโบไม้

เพชรเทียม นิยมใช้ปักเป็นเกสรดอกไม้หรือจุดที่ต้องการให้เสื้อผ้า เด่นสะดุดตา เนื่องจากเพชรเทียมมีราคาแพง จึงทำให้เสื้อผ้าที่ตกแต่งด้วยเพชรเทียมมีราคาเพิ่มขึ้นด้วย

วัสดุรองที่ใช้ผลิตเสื้อผ้า

ผ้าซับใน หมายถึง ผ้าที่ใช้ด้านในของตัวเสื้อ รองจากเสื้อตัวนอก ทำหน้าที่ช่วยลดความโปร่งแสงของผ้าด้านนอก เพิ่มความสวยงามให้ทรงเสื้อผ้า และยังช่วยเพิ่มความแข็งแรงและเพิ่มความมั่นใจในการสวมใส่ ยืดอายุการใช้งาน ผ้าซับในมีทั้งผ้าทอลายขัด ผ้าทอลายควั่น ผลิตจากเส้นใยหลายชนิด หลายสีให้เลือก การเลือกใช้ผ้าซับในถูกต้องช่วยระบายความชื้น สวมใส่สบาย หรืออาจเพิ่มความอบอุ่นให้ร่างกายก็ได้ ปัจจุบัน ผ้าซับในยังสามารถป้องกันน้ำได้อีกด้วยจึงควรเลือกใช้ผ้าซับในให้ถูกต้อง ผ้าซับในมีหลายประเภท ดังนี้

1. ผ้าซับในฝ้าย
2. ผ้าซับในโพลีเอสเตอร์
3. ผ้าซับในสีดำ
4. ผ้าซับในป้องกันไฟ
5. ผ้าซับในป้องกันความร้อน
6. ฟ้านวมฟองน้ำ
7. ผ้าซับในอาซิเตท
8. ผ้าซับในโพลีเอสเตอร์/ไหม
9. ผ้าซับในตาข่าย
10. ผ้าซับในเพิ่มความเย็น

11. ผ้าซับในเคลือบสารกันไฟ

12. ผ้าซับในแบบเบิร์ก

ผ้ารองทรง หมายถึง ผ้าที่ใช้รองทรงอยู่ระหว่างผ้าหรือตัวเสื้อชั้นนอกกับผ้าซับใน ใช้รองทรงเพียงบางส่วน ช่วยเสริมให้แข็งแรงและอยู่ตัว มีหลายเนื้อผ้า ผ้ารองทรงสามารถผลิตจากเส้นใยธรรมชาติและเส้นใยสังเคราะห์ เช่น เรยอน โพลีเอสเตอร์และซาติน มีกรรมวิธีผลิต ทั้งผ้าทอและผ้าไม่ทอ ผ้ารองทรงแบ่งออกได้ 2 ชนิด คือชนิดมีกาว กับชนิดไม่มีกาว ซึ่งชนิดมีกาวต้องรัดติดกับตัวเสื้อ ต้องใช้อุณหภูมิ ระยะเวลา และแรงกดทับ

ผ้ารองใน หมายถึง ผ้าที่ใช้รองด้านในตัวเสื้อเป็นการรองในทั้งตัวเสื้อผ้า ช่วยเพิ่มความอยู่ตัวและเสริมรูปทรงเสื้อผ้าให้สวยงาม ผลิตจากเส้นใยธรรมชาติและเส้นใยสังเคราะห์ ส่วนใหญ่เป็นผ้าทอธรรมดา

ผ้าแทรกใน หมายถึง ผ้าที่แทรกอยู่ระหว่างตัวเสื้อชั้นนอกกับผ้าซับใน ทำหน้าที่เพิ่มความหนาให้กับเสื้อผ้า

สรุป

จากการศึกษาขั้นตอนการทำผ้ามัดหมี่ของชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี รวมทั้งศึกษาโครงร่างเครื่องปั้นดินเผาเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการทำแฟชั่นนิพนธ์ และได้ศึกษาพื้นฐานการออกแบบเสื้อผ้า ประกอบด้วยหลักวิชาการที่เกี่ยวข้องได้แก่ ความหมายของการออกแบบและการออกแบบเสื้อผ้า ความสำคัญของการออกแบบเสื้อผ้า หลักการออกแบบเสื้อผ้าและองค์ประกอบของการออกแบบเสื้อผ้า เพื่อให้สอดคล้องกับยุคและสมัยนิยม และเนื่องจากเนื้อหาดังกล่าวเป็นข้อมูลปะหลังการที่มีความจำเป็นต่องานออกแบบเสื้อผ้าทุกประเภทและเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ออกแบบต้องนำไปใช้ประกอบในการออกแบบเสื้อผ้า เพื่อให้แฟชั่นนิพนธ์การออกแบบเครื่องแต่งกายสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ของชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

6. ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โครงการวิจัย : โครงการวิจัยประยุกต์มิติทางวัฒนธรรมเพื่อการออกแบบผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย
ย้อม คราม บ้านคันพะลาน ตำบลนาตาล อำเภอนาตาล
จังหวัดอุบลราชธานี
ผู้วิจัย : กัญญา จิงวิมุตพันธ์ และคณะ

ถึงแม้ว่าผ้าทอย้อมครามจะมีการพัฒนาที่ไม่หยุดนิ่งเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก แต่การทอผ้าซึ่งเป็นงานศิลปะอันเป็นภูมิปัญญาอันมีคุณค่าแต่ดั้งเดิมก็ควรจะมีการส่งเสริม อนุรักษ์ และพัฒนาไปควบคู่กัน การปล่อยให้งานฝีมือหรือภูมิปัญญาเหล่านี้ต้องสูญหายไป การสูญเสียภูมิปัญญาที่บรรพบุรุษได้คิดค้นขึ้น เป็นการสูญเสียความเป็นชาติไป ด้วยเหตุนี้การพัฒนาฟื้นฟูผ้าทอย้อมครามให้สู่ความเป็นสากลเพื่อให้ชุมชนทอผ้า มีวิถีชีวิตและผลงาน ซึ่งสามารถดำรงอยู่กับความเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรมอย่างมีคุณค่าและเรื่องราวที่เป็นความภูมิใจของชุมชน

ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจในผ้ามัดหมี่ย้อมครามซึ่งเป็นภูมิปัญญาดั้งเดิมของบรรพบุรุษไทย และเพื่อเป็นการอนุรักษ์ พัฒนาไม่ให้ผ้ามัดหมี่ย้อมครามสูญหายไปจากสังคมไทย ดังนั้นผู้ศึกษาจึงอยากนำผ้ามัดหมี่ย้อมครามมาออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความเป็นสากลและตอบสนองกับกลุ่มผู้บริโภคให้มากยิ่งขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องฉบับนี้ก็เป็นแบบและแนวทางในพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้ามัดหมี่ย้อมครามให้มีความเป็นสากล สามารถเข้าถึงตลาดแฟชั่นได้มากยิ่งขึ้นและเพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้บริโภคที่สนใจในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่มาจากธรรมชาติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

แพชชันนิพนธ์ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุขภาพสตรีรูปแบบสตรีแวร์ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี โดยศึกษาข้อมูลการทอผ้ามัดหมี่ย้อมคราม เพื่อเป็นการพัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกายจากผ้าทอมัดหมี่ย้อมคราม ให้มีความสวยงามและทันสมัย และสามารถสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยมีวิธีการดำเนินการศึกษาดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษามุ่งศึกษากลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่มเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัด อุดรธานี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัด อุดรธานี จำนวน 2 รูปแบบ

กลุ่มที่ 2 เครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาครั้งนี้ ได้แก่เครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาครั้งนี้ ได้แก่เครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 5 รูปแบบ

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

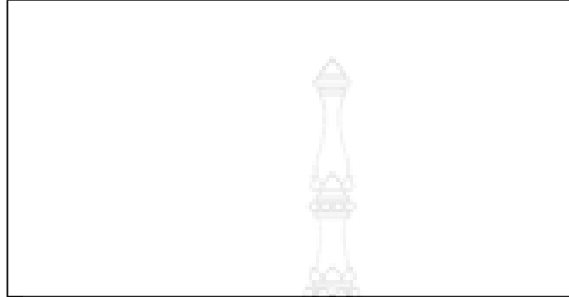
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบวิเคราะห์ผลงานการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุขภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัด อุดรธานี โดยแบ่งเกณฑ์ในการวิเคราะห์ 2 ด้าน โดยมุ่งเน้นลักษณะทางกายภาพ และการวิเคราะห์ภาพ ตัวอย่างผลงานโดยรวมนำมาวิเคราะห์เพื่อการสร้างสรรค์รูปแบบเครื่องแต่งกายดังนี้

1. แบบวิเคราะห์ลักษณะผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีจำนวน 2 รูปแบบ โดยแบ่งเกณฑ์ในการวิเคราะห์ 2 ด้าน

1.1 ลักษณะลวดลาย หมายถึง ลักษณะของลวดลายที่ปรากฏบนผ้ามัดหมี่ข้อมกรมโดยอาศัยหลักแนวคิดในการออกแบบ

1.2 การใช้สี หมายถึง ลักษณะสีที่ปรากฏบนผ้ามัดหมี่ข้อมกรมโดยอาศัยหลักทฤษฎีสี

ตัวอย่าง 1.แบบวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ข้อมกรม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ภาพผลงานการออกแบบของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่... แบบวิเคราะห์ลักษณะลวดลายผ้ามัดหมี่ข้อมกรม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

เกณฑ์การวิเคราะห์	การวิเคราะห์ภาพตัวอย่างผลงาน
ลักษณะลวดลาย	
การใช้สี	

สรุปตัวอย่าง

.....

2. แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี ผู้ศึกษาได้ศึกษาโครงสร้างกรอบนอกของเครื่องปั้นดินเผา จำนวน 5 รูปแบบ โดยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์มุ่งเน้นศึกษาใน 1 ด้าน

2.1 โครงร่างกรอบนอก หมายถึง โครงร่างกรอบนอกของเครื่องปั้นดินเผา

ตัวอย่าง แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ภาพผลงานการออกแบบของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่... แบบวิเคราะห์ลักษณะเครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

เกณฑ์การวิเคราะห์	การวิเคราะห์ภาพตัวอย่างผลงาน
โครงสร้างกรอบนอก	

สรุปตัวอย่าง

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบวิเคราะห์ผลงานการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี รูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ช่อมครามชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี เป็นการศึกษาข้อมูลเพื่อนำเสนอรูปแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี ก่อนทำการวิเคราะห์ผู้ศึกษาได้ทำการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบวิเคราะห์ โดยการขอคำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไข จากกรรมการที่ปรึกษาโครงการ และผู้เชี่ยวชาญ โดยมี อาจารย์สัมภาษณ์ สุวรรณศิริ อาจารย์กรชนกบุญทร อาจารย์จรัสพิมพ์ วังเย็น อาจารย์นฤพน ไพศาลตันติวงศ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้ศึกษารวบรวมข้อมูลในลักษณะของการผสมผสานการศึกษาจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การลงพื้นที่การศึกษาภาคสนามการถ่ายภาพและการเก็บรวบรวมข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. การลงพื้นที่การศึกษาภาคสนาม คือ ศึกษาข้อมูลจากคุณสุนทรีรัมย์ญะหงส์ ตำบลบ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี ด้วยการถ่ายภาพและการจดบันทึก
3. เก็บรวบรวมข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ ข้อมูลจากเว็บไซต์

<http://sites.google.com>, www.thaikasetsart.com, <http://www.technologychaoban.com>,

www.pinterest.com

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อการพัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกายให้มีรูปแบบที่แตกต่างไปจากเดิม ผู้ศึกษามีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาเพื่อเป็นการเก็บข้อมูลในการสร้างสรรค์ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ย้อนคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี โดยการวิเคราะห์ 2 ด้าน ได้แก่ ลวดลายของผ้ามัดหมี่ย้อนคราม และลักษณะของเครื่องปั้นดินเผา

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

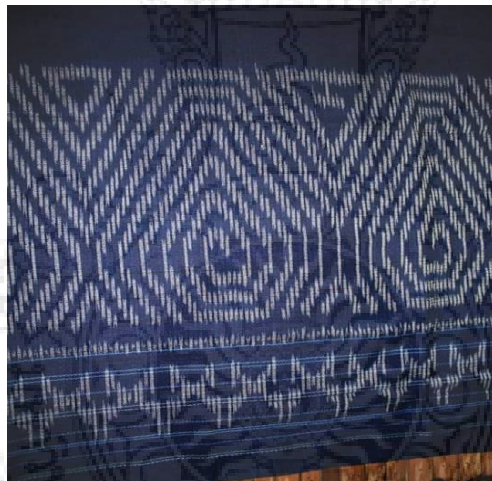
จากการศึกษาการออกแบบเครื่องแต่งกายสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้แรงบันดาลใจจากผ้าทอมัดหมี่ข้อมครามชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี โดยมีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผ้าทอมัดหมี่ข้อมครามชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 2 รูปแบบ โดยมีผลวิเคราะห์ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลเครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 5 รูปแบบ โดยมีผลวิเคราะห์ดังนี้

แบบวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ข้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ภาพที่ 58 ภาพถ่ายผ้ามัดหมี่ข้อมครามลายกันหอยใหญ่

ตารางที่ 4 แบบวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ย้อมครามลายก้นหอยใหญ่

เกณฑ์การวิเคราะห์	การวิเคราะห์ภาพตัวอย่างผลงาน
ลักษณะลวดลาย	ลักษณะของลายเป็นลายโค้งวนซ้อนเรียงกันขดวนเป็นลายก้นหอย มีรูปทรงเลขาคณิตทรงสามเหลี่ยมเป็นตัวเชื่อมระหว่างลาย มีการจัดองค์ประกอบของลวดลายแบบสมดุลทั้งภาพ
การใช้สี	การใช้สีเป็นการใช้สีโทนเย็นมีทิศทางเดียวกันอย่างนุ่มนวล สามารถทำให้ประสาทสัมผัสสงบ กลมกลืน มีแรงจูงใจให้คล้อยตาม

สรุปตารางวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ย้อมครามลายก้นหอยใหญ่ ลักษณะลวดลายจะเป็นลายก้นหอยใหญ่ เรียงซ้อนต่อกันซึ่งเป็นลายเอกลักษณ์ของผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งจะนำมาประยุกต์ออกแบบเครื่องแต่งกายในรูปแบบปาร์ตี้แวร์

แบบวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ภาพที่ 59 ภาพถ่ายผ้ามัดหมี่ย้อมครามลายก้นหอย

ตารางที่ 5 แบบวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ข้อมกลมลายก้านขด

เกณฑ์การวิเคราะห์	การวิเคราะห์ภาพตัวอย่างผลงาน
ลักษณะลวดลาย	ลักษณะของลายเป็นลายโค้งวนซ้อนเรียงกันขดวนเป็นลายก้านขดเหมือนลักษณะนิ้วมือนิ้วมีลายวนกันหอยเป็นลายเชื่อมระหว่างลาย เเชิงชายด้านล่างมีรูปทรงเลขาคณิตทรงสาม เหลี่ยมเรียงซ้อนต่อกัน มีการจัดองค์ประกอบของลวดลายแบบสมดุลทั้งภาพ
การใช้สี	การใช้สีเป็นการใช้สี โทนเย็นมีทิศทางเดียวกันอย่างนุ่มนวลสามารถทำให้ประสาทสัมผัสสงบ กลมกลืน มีแรงจูงใจให้คล้อยตาม

สรุปตารางวิเคราะห์ผ้ามัดหมี่ข้อมกลมลายก้านขด ลักษณะลวดลายจะเป็นลายก้านขดสลับกับลายก้านหอยซึ่งเป็นลายเอกลักษณ์ของผ้ามัดหมี่ข้อมกลม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งจะนำมาประยุกต์ออกแบบเครื่องแต่งกายในรูปแบบปาร์ตี้แวร์

แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสีชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ภาพที่60 ภาพถ่ายเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยกลาง 3,000 – 2,000 ปี)

ตารางที่6การวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยกลาง 3,000 – 2,000 ปี)

เกณฑ์การวิเคราะห์	การวิเคราะห์ภาพตัวอย่างผลงาน
โครงร่างเส้นกรอบนอก	ภาชนะดินเผาปากกลม ลำตัวกลมและหักเป็นสัน ก้นภาชนะมีทรงกลม

สรุปตารางวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยกลาง 3,000 – 2,000 ปี) โครงร่างเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี เป็นภาชนะดินเผาปากกลม ลำตัวกลมและหักเป็นสัน ก้นภาชนะมีทรงกลม ที่จะนำมาประยุกต์ออกแบบเป็น โครงร่างเงาของเครื่องแต่งกาย

แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสีชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

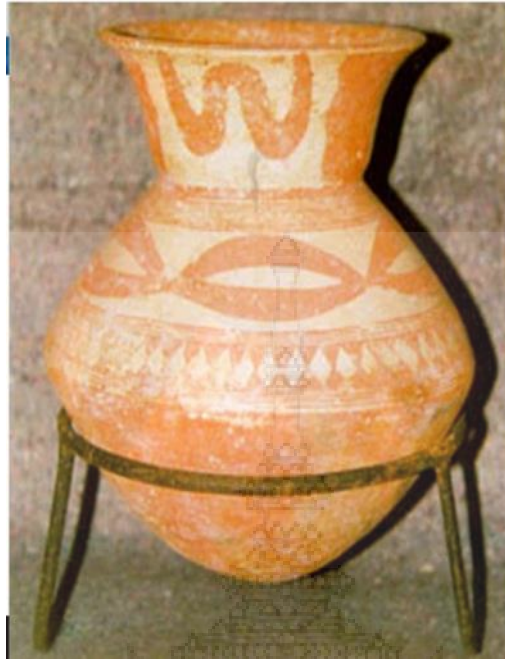
ภาพที่61 ภาพถ่ายเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยปลาย 2,000 – 1,800 ปี)

ตารางที่7 ตารางวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยปลาย 2,000 – 1,800 ปี)

เกณฑ์การวิเคราะห์	การวิเคราะห์ภาพตัวอย่างผลงาน
โครงร่างเส้นกรอบนอก	ภาชนะดินเผาปากผาย คอคอด ความกว้างของส่วนปากเท่ากับความกว้างของฐาน ภาชนะตรงกลาง ลำตัวป่องออก

สรุปตารางวิเคราะห์วิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยปลาย 2,000 – 1,800 ปี) โครงร่างเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี เป็นภาชนะดินเผาปากผาย คอคอด ความกว้างของส่วนปากเท่ากับความกว้างของฐานภาชนะ ตรงกลางของลำตัวป่องออก ที่จะนำมาประยุกต์ออกแบบเป็นโครงร่างเงาของเครื่องแต่งกาย

แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสีชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ภาพที่62ภาพถ่ายเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยกลาง 3,000 – 2,000 ปี)

ตารางที่8 ตารางวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยกลาง 3,000 – 2,000 ปี)

เกณฑ์การวิเคราะห์	การวิเคราะห์ภาพตัวอย่างผลงาน
โครงร่างเส้นกรอบนอก	คอภาชนะเป็นทรงกระบอก คอดเข้าหาลำตัว ส่วนไหล่มีการหักมุมเป็นสัน ผายออกด้านข้าง ก้นภาชนะแหลม

สรุปตารางวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยปลาย 3,000 – 2,000 ปี) โครงร่างเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี คอภาชนะเป็นทรงกระบอก คอดเข้าหาลำตัว ส่วนไหล่มีการหักเป็นสันมุม ผายออกเป็นด้านข้าง ก้นภาชนะแหลม ที่จะนำมาประยุกต์ออกแบบเป็น โครงร่างเงาของเครื่องแต่งกาย

แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสีชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ภาพที่63ภาพถ่ายเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยต้น 5,600 – 3,000 ปี)

ตารางที่9 ตารางวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยต้น 5,600 – 3,000 ปี)

เกณฑ์การวิเคราะห์	การวิเคราะห์ภาพตัวอย่างผลงาน
โครงร่างเส้นกรอบนอก	ภาชนะมีฐานสูงเป็นทรงกระบอก ส่วนปาก ภาชนะมีลักษณะผายออก

สรุปตารางวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยต้น 5,600 – 3,000 ปี) โครงร่างเส้นกรอบนอกของเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี ภาชนะมีฐานสูง เป็นทรงกระบอก ส่วนปากภาชนะมีลักษณะผายออก ที่จะนำมาประยุกต์ออกแบบเป็นโครงร่างเงาของเครื่องแต่งกาย

แบบวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสีชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ภาพที่64 ภาพถ่ายเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยปลาย 2,000 – 1,800 ปี)

ตารางที่10 ตารางวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยต้น 5,600 – 3,000 ปี)

เกณฑ์การวิเคราะห์	การวิเคราะห์ภาพตัวอย่างผลงาน
โครงร่างเส้นกรอบนอก	ภาชนะมีลักษณะปากผาย คอคอด ความกว้างของส่วนปากกว้างเท่ากับความกว้างของฐานภาชนะตรงกลาง ลำตัวป่องออก ความกว้างของเชิงด้านล่างมีความกว้างเท่ากับความกว้างของฐานภาชนะตรงกลาง

สรุปตารางวิเคราะห์เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี (สมัยปลาย 2,000 – 1,800 ปี) โครงร่างเส้นกรอบนอก เครื่องปั้นดินเผาเขียนสี ภาชนะมีลักษณะปากผายคอคอด ความกว้างของส่วนปากเท่ากับความกว้างของฐานภาชนะกลาง ลำตัวป่องออก ความกว้างของเชิงด้านล่างมีความกว้างเท่ากับความกว้างของฐานภาชนะตรงกลาง ที่จะนำมาประยุกต์ออกแบบเป็น โครงร่างเงาของเครื่องแต่งกาย

สรุปผลการวิเคราะห์

จากการวิเคราะห์ภาพผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีทั้ง 2 ภาพ จะเห็นได้ว่า ผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีนั้นมีลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์ที่ชัด จึงอย่างจะนำผ้า มัดหมี่ย้อมครามมาประยุกต์สร้างสรรค์ในการออกแบบเครื่องแต่งกายในรูปแบบปาร์ตี้แวร์

การออกแบบชุดปาร์ตี้แวร์มุ่งการพัฒนาผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี โดยการนำเอาโครงสร้างของเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี นำมาออกแบบเป็นรูปแบบของชุดปาร์ตี้แวร์ที่มีความโดดเด่นตามโครงสร้างของเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี ได้แก่ รูปทรงกระปุก พาน กระโถนปากแตร กระโถนปากแตรมีฐาน แจกัน ไห ให้มีความสวยงามที่แตกต่างกันโดยให้ความสำคัญกับการออกแบบที่มีความทันสมัยเหมาะสมกับการใช้งานและมีรูปแบบเฉพาะ รวมถึงสีสันทันและการสวมใส่ที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพ เพื่อที่จะตอบ โจทย์ให้กับเครื่องแต่งกาย

แรงบันดาลใจ(INSPIRATION)

แรงบันดาลใจในการออกแบบผลงานมาจากผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี โดยการนำเอาผ้ามัดหมี่ย้อมครามมาประยุกต์และออกแบบเครื่องแต่งกายให้มีรูปที่มีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 65 INSPIRATION (แรงบันดาลใจ)

อารมณ์ (MOOD BOARD)

อารมณ์ของเครื่องแต่งกายที่ทำการออกแบบเป็นอารมณ์ของสุภาพสตรีสังคมเมือง บุคลิกชอบเข้าสังคม ชอบสังสรรค์ มีความมั่นใจในตนเองสูง ชอบการแต่งตัว ไม่กลัวที่จะทดลองสวมใส่เสื้อผ้าที่มีความแปลกใหม่ มีความคิดสร้างสรรค์ กล้าแสดงออก เครื่องแต่งกายจะออกมาในรูปแบบของการนำเสนอแนวทางการออกแบบที่แปลกใหม่

ภาพที่ 66 อารมณ์ (MOOD BOARD)

กลุ่มเป้าหมาย (TARGET GROUP)

จากการศึกษาโครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี รูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยการพัฒนาผ้าทอมัดหมี่ย้อมครามชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี มีกลุ่มเป้าหมายหลัก เป็นกลุ่มสตรีช่วงอายุ 18 – 35 บุคลิกชอบเข้าสังคม ชอบสังสรรค์ มีความมั่นใจในตนเองสูง ชอบการแต่งตัว มีความคิดในรูปแบบของตัวเอง ซึ่งแฟชั่นการแต่งตัวยังคงเป็นศิลปะชนิดหนึ่ง ที่สามารถบ่งบอกถึงรสนิยมส่วนตัวของผู้สวมใส่

สรุปเพื่อทำการออกแบบ

จากวิเคราะห์ข้อมูลผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี และเครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี ได้ข้อมูลที่แบ่งตามเกณฑ์วิเคราะห์ดังนี้

1. รูปแบบของเครื่องแต่งกาย

รูปแบบเครื่องแต่งกายเป็นการนำโครงร่างและรูปแบบการออกแบบเครื่องแต่งกายท่อนบนและท่อนล่างมาจากโครงร่างของเครื่องปั้นดินเผา

2. จากการศึกษาข้อมูลของการใช้วัสดุ มีรายละเอียดดังนี้

จากการศึกษาผ้าที่ใช้ผ้าทอมัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีเนื้อเป็นผ้าฝ้ายสวมใส่สบาย ระบายอากาศได้ดี มีน้ำหนักเบาเป็นผ้าที่ทำมาจากเส้นใยธรรมชาติโดยนำมาออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์

3. โอกาสและประโยชน์ใช้สอยผู้ศึกษามุ่งเน้นการออกแบบเพื่อสุภาพสตรีที่มีความมั่นใจในตนเอง สูง กล้าแสดงออก มีบุคลิกภาพเป็นสังคมเมือง โดยออกแบบเสื้อผ้าให้มีความหลากหลายในการสวมใส่ ในการสับเปลี่ยนชิ้นส่วนตัวเสื้อ กางเกงหรือกระโปรง สามารถสวมใส่เข้าชุดกันได้ลงตัว

ผลงานการออกแบบ แบบที่ 1

ผลการวิเคราะห์ผลงานการออกแบบ แบบ 1 ซึ่งเป็นรูปแบบของชุดปาร์ตี้แวร์โดยได้โครงสร้างมาจากเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี การออกแบบชุดแบ่งออกเป็น 2 ชั้น ชั้นที่ 1 รูปแบบเป็นเสื้อโค้ท ปกเสื้อเป็นเทลเลอร์ แขนเสื้อตรงยาวคลุมปลายนิ้ว ตัวเสื้อฝั่งขวาหลวมยาวคลุมถึงหน้าขา ฝั่งซ้ายหลวมยาวคลุมถึงข้อเท้า ผ้าที่ใช้ในการตัดเย็บผ้าทอข้อมคอและผ้าทอขิดข้อมคอ ชั้นที่ 2 ช่วงบนเป็นแกะอกเข้ารูปถึงช่วงเอว จากเอวถึงพื้นบานออก การสวมใส่ติดชิดด้านหลัง ผ้าที่ใช้ในการตัดเย็บชุดใช้ผ้ามัดหมี่ข้อมคอ

ภาพที่ 67 การออกแบบเครื่องแต่งกาย ชุดที่ 1

ผลการออกแบบ แบบที่ 2

ผลการวิเคราะห์ผลงานการออกแบบ แบบ 2 ซึ่งเป็นรูปแบบของชุดปาร์ตี้แวร์โดยได้โครงสร้างมาจากเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี การออกแบบชุดแบ่งออกเป็น 3 ชั้น ชั้นที่ 1 รูปแบบเป็นแกะอก หน้าอกข้างขาววั้นถึงใต้อก ความยาวคลุมสะโพกล่าง สวมใส่โดยการติดชิปด้านหลัง ผ้าที่ใช้ในการตัดเย็บผ้าทอชนิดย้อมคราม ชั้นที่ 2 เป็นเดรท คอกลม แขนข้างยาวยาวมีระบายตรงปลายแขน แขนข้างซ้ายเป็นแขนกุศ ความยาวคลุมเข่า สวมใส่โดยการติดชิปด้านหลัง ผ้าที่ใช้ในการตัดเย็บเป็นผ้าทอย้อมคราม ชั้นที่ 3 เป็นกางเกงขายาวทรงกระบอก ความยาวคลุมข้อเท้า สวมใส่โดยการติดชิปข้างตัว ผ้าที่ใช้ในการตัดเย็บผ้าทอย้อมครามลายสายฝน

ภาพที่ 68 การออกแบบเครื่องแต่งกาย ชุดที่ 2

ผลการออกแบบ แบบที่ 3

ผลการวิเคราะห์ผลงานการออกแบบ แบบ 3 ซึ่งเป็นรูปแบบของชุดปาร์ตี้แวร์โดยได้โครงสร้างมาจากเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี การออกแบบชุดแบ่งออกเป็น 2 ชั้น ชั้นที่ 1 รูปแบบเป็นเดรสคอตั้ง แขนยาว จับรูคิให้พองตรงข้อศอกปลายแขนสอบเข้า ความยาวคลุมหน้าขาปลายเดรสเป็นระบายสองชั้น การสวมใส่ติดกระดุมซาปหน้า ผ้าที่ใช้ในการตัดเย็บผ้าทอมัดหมี่ข้อมคอและผ้าทอสีตะกอย้อมคราม ชั้นที่ 2 เป็นเกะอก ความยาวเหนือเข่า สวมใส่โดยติดซิปด้านหลัง ผ้าที่ใช้ในการตัดเย็บใช้ผ้าทอขิดข้อมคอ

ภาพที่ 69 การออกแบบเครื่องแต่งกาย ชุดที่ 3

ผลการออกแบบ แบบที่ 4

ผลการวิเคราะห์ผลงานการออกแบบ แบบ 4 ซึ่งเป็นรูปแบบของชุดปาร์ตี้แวร์โดยได้โครงสร้างมาจากเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี การออกแบบชุดแบ่งออกเป็น 1 ชิ้น รูปแบบเป็นชุดเดรสยาวถึงพื้น คอเป็นปกเชิ้ต แขนยาว สวมใส่โดยการติดการระดมด้านหน้า ผ้าที่ใช้ในการตัดเย็บผ้าทอมัดหมี่ข้อมครามและผ้าทอสีตะกอย้อมคราม

ภาพที่ 70 การออกแบบเครื่องแต่งกาย ชุดที่ 4

ผลการออกแบบ แบบที่ 5

ผลการวิเคราะห์ผลงานการออกแบบ แบบ 5 ซึ่งเป็นรูปแบบของชุดปาร์ตี้แวร์ โดยได้โครงสร้างมาจากเครื่อง ปั่นดินเผาเจียนสี การออกแบบชุดแบ่งออกเป็น 2 ชั้น ชั้นที่ 1 รูปแบบเป็นเสื้อคอตั้ง แขนยาวตรง ข้อศอกมีการจับรูปปลายแขนบานออก ตัวเสื้อเป็นทรงตรงยาวคลุมสะโพก การสวมใส่ติดกระดุมด้านหลัง คอ ผ้าที่ใช้ในการตัดเย็บผ้าทอมัดหมี่ข้อมกรรมและผ้าทอจิดข้อมกรรม

ภาพที่ 71 การออกแบบเครื่องแต่งกาย ชุดที่ 5

ภาพที่ 72 ภาพผลงานการออกแบบทั้ง 5 ชุด

สรุปผลการวิเคราะห์

การออกแบบเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยการพัฒนาผ้าทอมัดหมี่ข้อมครามชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี ใน 1 คลอเลคชั่น ทั้งหมด 5 ชุด ผู้ศึกษามุ่งเน้นการนำเสนอเสื้อผ้าประเภทปาร์ตี้แวร์ ที่สามารถสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน เหมาะสำหรับวัยรุ่นที่มีความมั่นใจในตนเองสูง กล้าแสดงออก มีบุคลิกภาพเป็นสังคมเมือง ส่วนในลักษณะรูปแบบเครื่องแต่งกายจะแสดงให้เห็นถึงแนวความคิดทางด้านศิลปะที่นำมาประยุกต์ใช้ กับงานแฟชั่น ซึ่งผู้ศึกษาต้องการให้รูปแบบของเสื้อผ้ามีโครงสร้างเปรียบเสมือนกับเครื่องปั้นดินเผาเขียนสี ผู้ศึกษาจึงออกแบบเสื้อผ้าให้มีความหลากหลายในการสวมใส่ ในการสับเปลี่ยนชิ้นส่วนตัวเสื้อ กางเกงหรือกระโปรง สามารถสวมใส่เข้าชุดกันได้ลงตัว

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาการออกแบบเครื่องแต่งกายสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่
ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี ผู้ศึกษาได้ทำการสรุปและอภิปรายผลดังนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
2. เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยการใช้ผ้ามัดหมี่ย้อม
คราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ที่มาของปัญหา

เนื่องจากปัจจุบันความเปลี่ยนแปลงของสังคมเมืองอันเต็มไปด้วการใช้เทคโนโลยีอำนวยความสะดวก
มากมาย ความเจริญเหล่านี้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ค่านิยมและรสนิยมแปรผันไปตาม
กระแสของยุคโลกาภิวัตน์ ในขณะที่งานด้านวัฒนธรรมการทำผ้ามัดหมี่ย้อมครามของไทยยังคงดำเนิน
ต่อไปอย่างช้าๆ ตามลักษณะเฉพาะของแต่ละท้องถิ่น ไม่มีการพัฒนารูปแบบของสินค้าให้มีความเป็น
สากลและทันสมัย จนส่งผลให้ผ้ามัดหมี่ย้อมครามได้กลายเป็นสิ่งที่ล้าสมัยไปโดยปริยายและเกือบจะทำให้
ถูกลืมไป

แนวทางแก้ปัญหา

ผู้ศึกษาต้องการให้แฟชั่นเป็นสื่อกลางที่จะแสดงให้เห็นถึงความเป็นสากลของผ้ามัดหมี่ย้อม
ครามที่จะพัฒนาในการออกแบบเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ตี้แวร์ให้มีรูปแบบ โครงสร้างที่แปลกใหม่ มี
เอกลักษณ์ที่ชัดเจน มีความทันสมัยมากยิ่งขึ้น สามารถนำไปสวมใส่ได้หลากหลายโอกาส การออกแบบนี้
จะเป็นการต่อยอดและพัฒนาให้เกิดแนวทางใหม่ให้กับผ้ามัดหมี่ย้อมคราม

ขอบเขตการศึกษาข้อมูลด้านเนื้อหา

1. ศึกษาลวดลายผ้าทอมัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
2. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาของ ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
3. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายรูปแบบปาร์ตี้แวร์

ขอบเขตของการออกแบบ

- 1.ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ข้อม
คราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
- 2.ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีในอายุ 18 - 35ปี จำนวน 5 ชุด

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่

กลุ่มที่ 1 ศึกษาผ้ามัดหมี่ข้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

กลุ่มที่ 2 ศึกษาเครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่

กลุ่มที่ 1 ศึกษาผ้ามัดหมี่ข้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีจำนวน 2 รูปแบบ

กลุ่มที่ 2 ศึกษาเครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีจำนวน 5 รูปแบบ

ผลการวิเคราะห์

การศึกษาการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ โดยได้แรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ข้อม
คราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี เป็นการค้นคว้าและพัฒนา ที่เน้นถึงวิธีการเชิงปฏิบัติการแบบพรรณ
วิเคราะห์ เพื่อเป็นการวิเคราะห์ปัญหาและศึกษารูปแบบของเสื้อผ้าให้ตรงกับความต้องการของผู้ศึกษา
ตลอดจนการกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหา พัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกายสุภาพสตรีและนำลักษณะเด่นของ
ผ้ามัดหมี่ข้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีที่มีความโดดเด่นในเรื่องลวดลาย นำมาสร้างสรรค์
ผลงานและนำเสนอแนวความคิดผ่านงานด้านแฟชั่น ซึ่งโครงการดังกล่าวผู้ศึกษาสามารถสรุปผลได้ดังนี้

จากคลอเลกซ์ทั้งหมด 5 ชุด ผู้ศึกษามุ่งเน้นการนำเสนอเครื่องแต่งกายสุภาพสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์
มีลักษณะการออกแบบในเชิงอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม ที่คนรุ่นใหม่หันไปสนใจวัฒนธรรมชาวตะวันตก
เป็นส่วนใหญ่ จนหลงลืมวัฒนธรรมของคนไทย ที่มีความสวยงามและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว จึงศึกษา
โครงสร้างและลวดลายของผ้ามัดหมี่ข้อมครามและเครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี เพื่อ
ทำการพัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกายสุภาพสตรีที่ได้รับแรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ข้อม ชุมชนบ้านเชียง
จังหวัดอุดรธานี ที่มีความเป็นเอกลักษณ์วัฒนธรรมไทย

รูปสเก็ตผลงานการออกแบบรูปแบบชุดปาร์ตี้แวร์

การอภิปรายผล

จากการศึกษาข้อมูลที่ทำให้การออกแบบได้ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคและเสื้อผ้าที่ได้

ออกแบบสำหรับชุดปาร์ตี้แวร์ พบแนวคิดในการออกแบบสร้างสรรค์โดยการนำผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี มาออกแบบเครื่องแต่งการให้มีความทันสมัยมากขึ้นโดยการนำโครงร่างของเครื่องปั้นดินเผามาเป็นชีลูเอทในการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีรูปแบบปาร์ตี้แวร์ ให้มีลักษณะรูปแบบที่มีความโดดเด่นด้วยลวดลาย โดยถึงจุดกลุ่มเป้าหมาย คือ สุภาพสตรีช่วงอายุ 25-35 ปี ที่ต้องการเครื่องแต่งกายที่สามารถสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวันและตอบสนองความต้องการที่จะอธิบายความเป็นตัวตนได้อย่างชัดเจน

จากการศึกษาที่ผ่านมา การศึกษาข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบชุดสุภาพสตรี โดยได้แรงบันดาลใจจากผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี ทำให้ค้นพบว่าผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีมีลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ที่มีความสวยงาม จึงทำให้ผู้วิจัยนำโครงร่างและลวดลายของผ้ามัดหมี่ย้อมครามและเครื่องปั้นดินเผา ชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี เป็นแนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อสะท้อนถึงคุณค่าและเป็นการอนุรักษ์ศิลปะและวัฒนธรรมไทยที่แฝงด้วยกลิ่นอายของความเป็นไทย ที่สำคัญได้ตอบจุดประสงค์ของโครงการดังที่กล่าวมาข้างต้น อีกทั้งยังสามารถสวมใส่ได้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาการทำออกแบบลวดลายผ้ามัดหมี่เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการพัฒนาออกแบบลวดลายผ้ามัดหมี่ให้ลวดลายผ้ามัดหมี่มีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น
2. ควรศึกษาการเทคนิคการย้อมครามจากประเทศอื่นๆ เพื่อนำเทคนิคเหล่านั้นมาประยุกต์ให้เกิดเทคนิคใหม่ๆ

บรรณานุกรม

- กัญญา จีวิมุติพันธ์. (2552). โครงการวิจัยประยุกต์ทางวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาการออกแบบผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายอ้อมคราม บ้านคันพะลาน ตำบลนาตาล อำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี. กรุงเทพฯ:
- จินดา ขลิบทอง. (2555). การทอผ้าอ้อมครามบ้านโนนสะอาด ตำบลนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม. พิมพ์ครั้งที่ 3. อุครธานี:
- พิชภัณฑ์สถานแห่งชาติบ้านเชียง สำนักงานศิลปากรที่ 9 ขอนแก่น. (2531). นำชมพิชภัณฑ์สถานแห่งชาติบ้านเชียง.
- มยุรี จินตรัถย์. (2536). ผ้าอ้อมครามจืบหม้อนิล บ้านธาตุ ตำบลบ้านธาตุ อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุครธานี. อุครธานี:
- วิไลภา กาศวิเศษ. (2535). การพัฒนาลวดลายเพื่องานออกแบบจากอิทธิพลศิลปกรรมบ้านเชียง. สาขาออกแบบนิเทศศิลป์. คณะมัณฑนศิลป์.
- สุนทรียัมัญญาหงส์. (2554). ลายกราฟต้นแบบผ้ามัดหมี่.
- สนั่น บุญลา. (2557). การเตรียมด้ายเส้นยืนและเส้นพุ่งแบบกี่พื้นบ้านและกี่กระตุก. กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมสิ่งทอ.
- สนั่น บุญลา. (2557). การวิเคราะห์โครงสร้างผ้าทอ. กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมสิ่งทอ
- อนรรัตน์ สายทอง. (2545). พัฒนาและการออกแบบผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นการอ้อมครามของกลุ่มทอผ้าสิริธรรมชาติบ้านพันนา ตำบลพันนา อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร.
- อนรรัตน์ สายทอง. (2545). การพัฒนาชุดความรู้ของภูมิปัญญาชาวไทยผู้อยู่อาศัยด้านสิ่งทอ. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- เอกวิทย์ ณ ถลาง (2546) ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการจัดการความรู้. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อมรินทร์. คราม. (ออนไลน์). 2557 แหล่งที่มา
<http://www.globalfashionreport.com/inline/fashion/th/63f1280feef041b3721d7d9eb01b877.jpg>
- ครามป่า. (ออนไลน์). 2557 แหล่งที่มา
<http://www.thaikasetsart.com/wp-content/uploads/2012/11/kaset12.jpg>
- มัดหมี่อ้อมคราม. (ออนไลน์). 2558 แหล่งที่มา
http://www.technologychaoban.com/technoAdm/images_techno/2015/06/1434689316.JPG

ภาคผนวก ก
ภาพแบบสเก็ต

ภาพการออกแบบที่ 1

ภาพการออกแบบที่ 2

ภาพการออกแบบที่ 3

ภาพการออกแบบที่ 4

ภาพการออกแบบที่ 5

ภาคผนวก ข
ภาพผลงานสำเร็จทั้ง 5 ชุด

ผลงานการออกแบบแฟชั่นชุดที่ 1

ผลงานการออกแบบออกแบบชุดที่ 2

ผลงานการออกแบบออกแบบชุดที่ 3

ผลงานการออกแบบออกแบบชุดที่ 4

ผลงานการออกแบบแฟชั่นชุดที่ 5

ประวัติผู้จัดทำแฟชั่นนิพนธ์

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวสาหรัย ปฏิสัศย์
วัน/เดือน/ปีเกิด	15 กันยายน 2535
ที่อยู่ปัจจุบัน	128 หมู่ 12 ตำบลเขื่อน้ำ อำเภอบ้านฝื่อ จังหวัดอุดรธานี 41160
ประวัติการศึกษา	ปริญญาเทคโนโลยีบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

